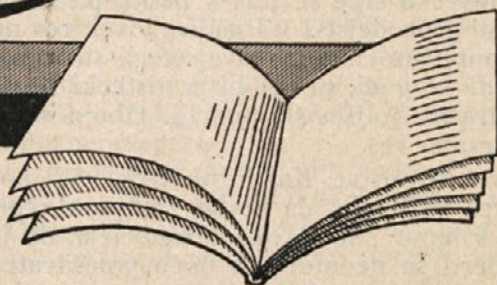


CVETJE



XLVII.
LJUBLJANA

1930-IV.
APRIL

P. KRIZOSTOM:

Gospod, pri nas ostani!

Ne hodi od nas, Gospod!
Nazaj v Jeruzalem je dolga pot.
Luč ti bomo v izbi prižgali
in večerjo ti bomo dali.

Gospod, ne hodi od nas!
Čuj naš boječi krik,
naš pojemajoči glas.
Nimamo leščerbe v hiši,
na mizi kruha ni;
brez večerje spat bi šli.

Pa, če prideš ti,
naš Gospod in Brat
k nam vasovat —
o kako je v našem hramu svetló;
miza je belo pregrnjena
in večerja na njej pripravljena.
In ti se nam smehljaš ljubó.

Zunaj pa je smrt in temá
in vihar mimo oken divjá;
njegov krik gre skozi kosti do srcá.

O Jezus ne hodi v to divjo noč
iz naših razsvetljenih koč,
da ne umrjemo v temo izgnani.

Gospod, Gospod, pri nas ostani!

Molimo za naše brate!

Ni treba imeti katoliško, da niti krščansko čutečega srca, dosti je, da komu človeško srce še bije v prsih, pa se mora zgražati nad boljševiskimi grozodejstvi v Rusiji. Človek res ne ve, kaj je večja sramota za toli oboževano kulturo dvajsetega stoletja, ali kar se sedaj v Rusiji godi, ali da se godi, ne da bi se tisti, ki imajo moč zganili in napravili konec strašni boljševiski moriji. Oboje se zdi neverjetno, a je žal, le prežal krvavo res.

„Kulturni“ svet vse to ve. Kaj bi ne vedel. Saj pošilja svoje nepristranske opazovavce v Rusijo, da se na licu mesta prepričajo o položaju. In kaj pravi k temu? Molči, oz. se izgovarja, da je to notranja zadeva Rusije, v katero se ne more in noče vmešavati. A če bi se olje tako na debelo razsipno pretakalo, kakor se kri, človeška kri, bi to najbrž ne bila samo notranja ruska zadeva.

Ne kličemo ognja in žvepla na boljševice. Kri je kri. Zlasti človeška kri je nekaj svetega. Če so druga sredstva na razpolago, je vsake njene prelite kapljice škoda. Da „kulturni“ svet, ki ima taka nekrvava sredstva na razpolago, molči k tem potokom krvi, v tem je njegova velika krivda. Molči pa, ker je v bistvu prav tako paganski, kot so sovjeti.

Do kosti in mozga prežet materializma, nima smisla za take vrednote kot je nedolžna človeška kri, zlasti še krščanska, samo da se preliva pod krinko kakega modernega brezverskega malika, naj se že imenuje kakorkoli. Po našem, med krvi žejnimi zvermi v ruskem amfiteatru in med moderno „kulturnimi“ gledavci ni drugega razločka, kot med trinogi rimskih cesarjev-preganjavcev in takratnimi rimskimi damami, ki so se hodile v amfiteater naslajat nad krvavimi mučeniškimi prizori.

Le eden je, ki krščansko Rusijo, odkar je nastopila svojo krvavo križevo pot, s sočutnim srcem spremlja in ji hoče biti za Simona. Ta je naš sv. Oče, ki ga radi posebne ljubezni do Rusije lahko imenujemo „ruski papež“. Že ko je šlo za priznanje sovjetov, je ženevski konferenci izrazil tri pogoje, brez katerih naj bi jih ne priznala. Ti so bili: svoboda vesti, svoboda vere in nedotakljivost cerkvene lastnine. Kako so se ti pogoji praktično upoštevali, pričajo potoki prelite krščanske krvi, izvsak dan“, tako je izjavil 19. okt. 1927 „se pri sv. maši spominjamo Rusije, niti enega dne ne izpustimo. Spominjamo se vseh njenih duhovnikov, vseh njenih spoznavavcev, vseh njenih vernikov, katoličanov in nekato- ličanov. Še več! Z našim Gospodom Kristusom pri vsaki sv. maši potujemo v Rusijo, vsak dan z nami prehodi Jezus od Minska do Vladivostoka, od Tiflisa do Soloveckih otokov, blagoslavljam, molimo, ljubimo in upamo obenem, predvsem pa trpimo z njimi, z vsemi...“

Ker pa boljševiki na vse to delo njegove očetovske ljubezni le še z večjim terorjem odgovarjajo, je dne 2. febr. naslovil na kardinala-vikarja Pompilija pismo, v katerem pravi, da hoče na praznik sv. Jožefa opraviti slovesno spravno daritev za sovjetska grozodejstva in pozivlja ves katoliški svet, naj se z njim združi v molitvi. Oklical je svetovno križarsko vojsko molitve za rešitev bridko izkušane Rusije iz boljševiškega pekla. Sv. Jožef, mogočni zaščitnik katoliške cerkve in ljubeči varih Marijin na zemlji, naj bi posredoval, da se Bog usmili teh, Marijo tako ljubečih otrok. Njegov poziv je našel mogočen odmev po vsem versko-kulturnem svetu.

Maranatha! Pridi o Gospod! Pridi Gospod Jezus! Tako je molila prva cerkve, ko so jo rimski cesarji hoteli vtopiti v mučniški krvi. Pridi Gospod Jezus, Odrešenik! Tako goreče molijo tisoči in tisoči po ruskih ječah, v pregnanstvu in na potu v smrt. Odrešenik sveta, reši Rusijo!



mora odmevati po vsem krščanskem svetu. Molitev je bila edina obramba prvih kristjanov v boju z močnim, a notranje gniliim paganizmom. Molitev je naša najmočnejša obramba v boju z modernim paganizmom. Prvi kristjani niso molili zastoj. Iz katakomb je mlada, s krvjo zalita cerkev nastopila svoj zmagoslavni svetovni pohod preko razvalin paganizma. Molimo, da tudi Rusiji skoraj zasje dan vstajenja in novega pomladnega življenja.

Bog hoče. Njegov namestnik kliče. Nihče, ki še versko čuti, četudi ne katoliško, ne sme preslišati tega poziva, se odtegniti mobilizaciji molitvene križarske vojske. Interes bratske, za nas Slovane dvakrat bratske Rusije to zahteva. Pa tudi naš lastni interes. Kajti ne smemo pozabiti, da je boljševiška Rusija kotišče in izhodišče novega, hujšega paganizma, kot je bil stari, ker ne pozna in noče poznati nobenega boga. Njegovi bacili kužijo že ves svet. Dokler se kotišče teh bacilov ne uniči, bo vedna nevarnost, da se boljševiški paganizem v vsej svoji grozoti uveljavi tudi po ostalem svetu. Obča nezadovoljnost z obstoječim socialnim

redom, ki je res vse prej kot idealen, mu je zoral praho. Rusija nam kliče: Danes meni, jutri vam, če ob enajsti uri, ki vam bije, ne spoznate dneva svojega obiskanja, zlasti vi, ki ste se igrali in se še igrate z delavčevim potom, kar vam on s krvjo vrača, žal da ne samo Kajново, ampak tudi Abelново. Zato pa, če molimo za ruske brate, da bi se jim skoraj iztekla križeva pot, molimo tudi zase, da je nam ne bo treba nastopiti.

Otrokom sv. Frančiška mora biti ta klic na križarsko vojsko z orožjem molitve in pravnih žrtev povelje. Zato pozivljamo s tem, celokupni slovenski tretji red, da se pridruži tej križarski vojski. Vsa svoja prasta dobra dela, molitve in sv. obhajila naj žrtvuje temu plemenitemu apostolatu. Ker je sv. Mala Terezika po želji sv. Očeta patrona tega apostolata, in je on v ta namen potrdil ter z odpustki obdaril posebno molitve njej v čast, naj jo pobožno dostavljajo svojim vsakdanjim pobožnostim. Glasi se:

»Ljubezniva svetnica, polna sočutja, tolaži naše ruske brate, žrtve dolgega in krvavega protikrščanskega preganjanja. Izprosi jim stanovitnost v veri, napredek v ljubezni do Boga in do bližnjega in v zaupanju do presvete Matere božje; pripravi jim svetih duhovnikov, ki bodo za doščevali za božjeropne zločine proti sveti Evharistiji in za bogokletja; daj, da zacvetó, posebno v mladini, angelska čistost in krščanske kreposti; da se bo ta plemeniti narod, rešen vsake sužnosti, radovoljno vrnil k edini čredi, ki jo je ljubeče Srce od smrti vstalega Kristusa vso izročilo sv. Petru in njegovim naslednikom, in da bo končno v edinstvu s sveto katoliško cerkvijo radostno slavil Očeta, Sina in Sv. Duha. Amen.«

Odpustek 300 dni vsakokrat; popolni odpustek v mesecu pod navadnimi pogoji, ako se ta molitev moli vsak dan. — Pij XI. 19. avgusta 1929.

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Vzdih sv. Očeta Pija XI. — 300 dni odpustka (23. maja 1922).

P. MODEST:

Viri božje milosti.

b. Velikonočna doba.

Luč, ki nam je za božične praznike prisijala v Detetu Jezusu, začne v velikonočni dobi svoj odločilni boj s temò. Strašen je bil ta boj; zahteval je največjo žrtev, samega Sina božjega, ki je kot veliki duhovnik daroval nebeskemu Očetu najpopolnejši dar, samega sebe, v spravo za človeški rod. Umril je po bridkem trpljenju sramotne smrti na križu. Tretji dan pa se je s svojo božjo močjo dvignil iz zaprtega groba kot zmagovavec smrti in pekla.

Na vzvišeni praznik zmagoslavnega vstajenja našega Gospoda Jezusa so se prvi kristjani pripravljali s strogim postom, z molitvijo, s pobožnimi vajami... Posnemati so hoteli Zveličarja, ki se je pred svojim javnim nastopom postil štirideset dni v puščavi. Ker se pa verniki vzhodne Cerkve v sobotah in nedeljah niso postili, post zadnjih dni velikega tedna pa so šteli že posebej k velikonočnemu postu, zato so postni čas pričenjali že nekako sedemdeset dni pred Veliko nočjo, da so tako dobili celih štirideset dni pravega posta.

Po današnjih cerkvenih predpisi imamo predpostni in postni čas. Predpostni čas obsega tri nedelje: sedemdesetnico, šestdesetnico in petdesetnico s pripadajočimi dnevi. Postna postava nas tedaj še ne veže; vendar nas pa v cerkvi že vse, v prvi vrsti vijolična barva mašne obleke, spominja na pokoro, na resnobno življenje. Mašne mo-

litve teh vseh nedelj so nastale v težki dobi preseljevanja narodov, zato preveva vse nekaka globoka resnost, slišijo se klici po pomoči in rešenju.

V nedeljo sedemdesetnico so se verniki zbrali v cerkvi sv. Lavrenčija, na šestdesetnico pri sv. Pavlu in na petdesetnico pri sv. Petru. Te cerkve so bile vse zunaj rimskega mestnega obzidja in romanje tja se je smatralo za neke vrste prošnjo procesijo.

Postni čas se od 7. stoletja dalje pričinja na pepelnično sredo in ga skozi in skozi prešinja misel telesnega pokorjenja in duhovnega prenovljenja. S to poslednjo mislijo v najtesnejši zvezi je priprava katehumenov na sv. krst; njen značaj bolj in bolj sili v ospredje bogoslužja, čimbolj se bliža velika sobota.

Resnoba štiridesetdanskega posta so verniki jasno mogli doumeti na pepelnico. Tisti, ki so s svojim grešnim življenjem dajali javno pohujšanje, so se morali tudi javno pokoriti. V začetku posta, na pepelnico, so se taki spokorniki zbrali pred cerkvenimi vrati; bili so bos in lase so morali imeti na kratko ostrižene. Ko je škof pri glavnem oltarju blagoslovil pepel, se je z vso pričujočo duhovščino podal na sredo cerkve, kjer je dal znamenje, da naj spokorniki vstopijo. Prišli so in padli pred škofom na tla. Duhovniki so molili nad njimi sedem spokornih psalmov. Škof pa je položil vsakemu roke na glavo, potresel s pepelom in ga oblekel v spokorno obleko, raševnik. Ko je bilo to izvršeno, so spokorniki prijeli drug drugega za roke; prvega med njimi pa je prijel škof in tako celo vrsto odvedel pred cerkvena vrata. Tukaj je vsem skupaj rekel: Glejte, izgnani ste danes iz sv. Cerkve zaradi svojih grehov in hudobij, kakor je bil Adam, prvi človek, izgnan iz raja zaradi svojega prestopka. In vrata so se pred njimi zaprla.

Nato so pa tudi drugi verniki, prežeti spokornega duha, poklekneli pred škofa in se mu dali pepeliti. Tako je polagoma prišlo v navado splošno pepelenje, ki je od 11. stoletja dalje ukazano v vsej zapadni Cerkvi.

Kakor smo že omenili, so se morali v postnem času tisti katehumeni, ki so želeli prejeti sv. krst na veliko soboto, na to slovesno dejanje še prav posebno pripravljati. Bližnja priprava se je vršila med službo božjo, na kar nas še sedaj spominjajo najstarejše mašne molitve, in je obstajala v večkratnem izpraševanju, ki je bilo združeno s pokorom in molitvijo. Najsvečanejše izpraševanje je bilo v sredo po 4. postni nedelji. Škof je namreč ta dan razložil katehumenom apostolsko vero in očenaš.

Cerkev se pri svojem bogoslužju v postu ne ózira posebej na Kristusovo trpljenje, četudi ne neha vernikov spodbujati, naj ga pogosto premišlujejo. Peto postno ali tiho nedeljo se pa v tem oziru vse izpremeni; Cerkev se zagrne v globoko žalost. Vsi križi in vse podobe na oltarjih so zakrite v znamenje, da je Kristus zakril svoje božanstvo in se dal bičati, s trnjem kronati in pribiti na križ. Ti prti, ki zakrivajo oltarne podobe, nas spominjajo na takoimenovani „postni prt“, ki je prvotno ves postni čas visel pred oltarjem od vrha do tal in ga vernikom na ta način popolnoma zakrival. Svoj izvor ima v starem načinu pokore. Javni spokorniki — kakor smo slišali — so bili na pepelnico izgnani iz Cerkve. Drugim vernikom se to sicer ni pripetilo, vendar so se pa tudi „v pepelu in raševniku“ pokorili in med tem jim je bil zastrt pogled v najsvetejše, na oltar, na tabernakelj. Dandanes odstranijo prte s podob na veliko soboto, postne prte pa so včasih odstranjevali na

veliki petek, ker se je ta dan ob smrti Gospodovi zagrinjalo v templju pretrgalo od vrha do tal.

Do 6. stoletja niso obhajali v postnem času nobenega praznika, ne Matere božje, ne svetnikov. Prvo izjemo so priznali Marijinemu ožnanenju in so ga praznovali tako na vzhodu kakor na zapadu 25. marca. Nekatere škofije so se pa stare navade tako trdno držale, da ga niso hotele obhajati v postu, marveč so ga postavile v Španiji na 18. december, v Milanu pa na 4. adventno nedeljo. Toda samò za nekaj časa, zakaj kmalu nato so tudi tod sprejeli običaj vesoljne Cerkve.

Četudi je bil sv. Jožef v neposrednem stiku z našim Odrešenikom, saj je bil njegov rednik, vendar mu v starem krščanskem veku niso skazovali posebnega čiščenja. Še-le v 9. stoletju najdemo za 19. marec zaznamovan tudi spomin sv. Jožefa, rednika Gospodovega. Razni redovi so njegovo čiščenje razširili tako, da je papež Sikst IV. vpeljal posebni praznik. Pij IX. je sv. Jožefa razglasil za zaščitnika katoliške Cerkve. Od l. 1847. pa imamo poleg tega praznika še Varstvo sv. Jožefa, ki ga obhajamo 3. nedeljo po Veliki noči.

Zadnji teden pred Veliko nočjo se imenuje veliki teden. To pač radi tega, ker se tedaj spominjamo velikih del, ki jih je dovršilo božje usmiljenje v naše rešenje. Nemci ga zovejo teden žalovanja, ker Cerkev objokuje trpečega Zveličarja.

Cvetna nedelja, ali kakor ji na vzhodu pravijo, oljična, nas vpelje v skrivnosti velikega tedna. Najlepši obred tega dneva je procesija z oljičnimi in palmovimi vejicami, ki je brez dvoma spomin na procesijo, ki se je še v 4. stoletju vršila v Jeruzalemu. Romarica Silvija iz Akvitanije nam o njej pripoveduje približno tako-le: Na cvetno nedeljo popoldne so se kristjani iz Jeruzalema in okolice s škofom in duhovščino zbrali na Oljski gori in sicer na mestu, odkoder je šel Jezus v nebesa. Prepevali so pobožne pesmi, vmes pa molili in poslušali branje sv. Pisma. Ob 5. uri popoldne so prebrali evangelij o slovesnem Jezusovem vходу v Jeruzalem. Takoj nato se je dvignil škof in ž njim vred vse ljudstvo ter se je v mogočnem sprevedu pomikalo z gore proti mestu. Verniki, ki so šli pred škofom, so nosili oljične ali palmove vejice in so navdušeno prepevali: Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!

O kakem blagoslovu palme ali oljike tedaj še ni bilo govora; najdemo ga še-le v 7. stoletju na zapadu in sicer v sedanji Franciji. Palma je znamenje zmage, oljika pa miru. Zato se tudi pri procesiji spominjamo Kristusa, ki nam je prinesel mir in nam naklonil obilico svojih milosti.

Pri sv. maši se na cvetno nedeljo in nasledni torek, sredo in petek bere pasijon, to je poročilo o Jezusovem trpljenju, kakor so ga zapisali štirje evangelisti: Matej, Marko, Luka in Janez. Za vsak omenjeni dan je določeno poročilo enega izmed naštetih evangelistov, kar po vrsti. Pri tihi maši se pasijon prebere, pri slovesni pa se poje. Navadno so določeni za to trije duhovniki: prvi poje besede Gospodove, drugi, kar je poleg njih napisal evangelist, tretji pa, kar so govorile razne osebe. Namesto tega tretjega poje včasih tudi pevski zbor besede, ki so jih govorile judovske množice.

(Dalje prih.)

Na globoko!

Malenkosti, ki niso malenkosti.

Le redko so sejani tisti, ki imajo priliko vršiti velika dela. Človeško življenje je običajno sestavljeno iz samih malenkosti, ki pa vendar niso malenkosti. Malenkost je prašek, ki plava v zraku in ki ga podi po zraku vsaka še tako rahla sapica. Toda ali boš še rekel, da je malenkost, če ti pade v oči in te peče in če se spomniš na to, da je iz takih praškov sestavljena cela zemlja?

Malenkost je kratka besedica. In vendar kako globoko lahko rani in koliko ljudi je že napravila nesrečnih za celo življenje. Noben meč, nobeno orožje ne more povzročiti toliko gorja, kakor ena sama besedica, morda izgovorjena v naglici, morda premišljeno žaljiva in zbadljiva. Nikdar več je ni možno poklicati nazaj, svojo pot gre naprej, če bi se tudi še tako kesal ali morda krvave solze prelival. Le ena besedica lahko zbudi sovraštvo med posamezniki in celimi družinami, ne morda za en dan ali teden, ampak za cela leta in desetletja. Ena sama besedica lahko zbudi ogenj poželjivosti, ter uniči dolgo varovano nedolžnost.

En pogled pač ni nič. In vendar je tak kratek pogled večkrat vzrok nesrečnega življenja in še bolj nesrečne večnosti.

Malenkost je nedvomno če kdo zgane z ramo, viha nos ali pomežika z očmi. In vendar so te malenkosti povzročile svetu že neizrekljivo gorja. Spodkopale neskončno veliko zaupanja. Samo molk brezvestnega človeka, ki je mimogrede spomignil z ramo, je pogosto napravil več zla kakor še tako dolgo govorjenje.

Malenkosti so, ki lahko povzročo neizmerno veliko zla, pa tudi neizmerno veliko dobrega. Prijazen pozdrav, ljubezniv nasmeh, topla beseda niso nič posebnega in vendar koliko src razvesele te malenkosti, koliko lepih prijateljstev rode, koliko nezaupanja odstranijo in koliko odtujenih src zopet zbližajo. Vsak ve, kako nas razveseli mala pozornost, kako nam dviga pogum in veselje do dela le majhna priznavajoča beseda.

Kratek vzdihljaj k Bogu je na videz malenkost. In vendar kliče božji blagoslov na naše delo in ga spremeni v molitev. Kratek zdihljaj je le in vendar obda duša z neprodinim ščitom, da ji greh niti blizu ne more. Kratek vzdihljaj je nekaj velikanskega, ker veže Boga s človeško dušo in to zvezo trajno ohranja.

Malenkost, ki jo daš revežu, prijazna beseda, ljubezniv pogled, malenkostna usluga nima na videz nobenega pomena, pa vendar pri naša blagoslov in srečo in mir v srca posameznikov in celih družin.

Imej zato veliko spoštovanje pred malenkostmi v svojem življenju. Posebno še tedaj, če se ti zdi, da celo tvoje življenje ni družega, kakor en kup malenkosti. Kajti kdo more presoditi kaj je v našem življenju veliko ali majhno, kakor le Bog, ki pozna korenine vsega dobrega in vsega zla.

Ali veš koliko dobrega si storila duša moja, s svojim tihim, neopaženim delom in življenjem?

Ali veš koliko človeških src si razveselila s svojimi malimi pozornostmi, s tvojo ljubeznivo skrbjo zanje?

Ali veš koliko obupa in zagrenjenosti si preprečila s svojo kratko, spodbujajočo, priznavajočo besedo?

Ali veš, koliko ti jih je iz srca hvaležnih, ker so vsled tvojih malih uslug postali čisto drugi ljudje?

To so malenkosti, ki niso malenkosti!

Lucas.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

Sv. Frančišek, ljubitelj Jezusov.

Vsi svetniki so bili prijatelji molitve in pobožnosti. Na izreden način pa se je v tej stvari odlikoval sv. Frančišek Asiški, saj se je vsaka njegova misel, vsaka njegova želja in vsaka njegova beseda sukala okoli Boga in božjih reči. Troedinega Boga je častil, hvalil in povelečeval na vse mogoče načine. Največ spoštovanja, ljubezni in češčenja pa je izkazoval drugi božji osebi, namreč božjemu Sinu Jezusu Kristusu. Sv. Frančišek je bil v Jezusa takorekoč zaljubljen. Zato je najrajši gojil tiste pobožne vaje, pri katerih je lahko stopil z Jezusom v čim tesnejšo zvezo in čim ožji stik in pri katerih je zamogel Jezusu izraziti svojo ljubezen in svoje počeščenje na kolikor mogoče očividen način. Vneto je častil sv. Rešnje Telo, pogosto je prejemal sv. obhajilo, vsak dan je bil pri sv. maši.

1. Vneto je častil sv. Rešnje Telo.

Kako prisrčno in goreče je sv. Frančišek ljubil in častil presv. Rešnje Telo, o tem nam poročajo tisti, ki so z njim skupaj živeli ter so lahko od blizu opazovali njegovo pobožnost. Vsi namreč enoglasno poudarjajo, da je sv. Frančišek gojil izredno veliko spoštovanje do presv. Rešnjega Telesa in da je njegovo srce kar gorelo v ljubezni do te skrivnosti. Kamorkoli je prišel, povsod je najprej obiskal cerkev ter počastil Jezusa rekoč: „Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in v vseh tvojih cerkvah po vsem svetu, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.“ Pred tabernakeljem je večkrat premolil cele ure in cele noči. Njegova ljubezen do presv. Rešnjega Telesa mu je narekovala, da je s čudovito gorečnostjo skrbel za dostojno opravo niše božje in sploh za vse, kar je z najsv. Zakramentom v zvezi. Takoj v začetku svojega bogoljubnega življenja je z lastnimi rokami popravil tri že skoraj razpadle cerkve. Pozneje je na svojih misijonskih potovanjih vzel večkrat celo metlo v roke ter sam očistil umazane in zanemarjene cerkve in poskrbel za njihovo olepšavo. Dal je napraviti dragocene kelihe in ciborije za tiste siromašne cerkve, kjer niso imeli dostojnih posod za sv. Rešnje Telo. Ravno tako je razposlal večim samostanom svojega reda železno orodje za peko svetih hostij in v svojem samostanu, kjer je prebival, je navadno sam pekel hostije. Vse to je jasen dokaz, kako močno je spoštoval in častil presv. Rešnje Telo. Želel pa je tudi druge vneti in ogreti za spoštovanje in češčenje najsv. Zakramenta. V ta namen je zelo rad govoril in pridigal o sv. Rešnjem Telesu ter pogosto navduševal vernike, naj imajo globoko spoštovanje do tega Zakramenta. Tistim, katerih ni mogel s pridigami opominjati, je pa napisal par pisem, da jih je s pisano besedo navduševal za češčenje sv. Rešnjega Telesa. Še v oporoki je izrazil svojo željo glede presv. Reš-

njega Telesa tako-le: „Te presvete skrivnosti hočem nad vse častiti in spoštovati ter jih na dostojnih krajih shranjevati.“

Vpoštevajmo in izvršujmo zadnjo željo velikega sv. Frančiška! Kadarkoli se nam nudi kaka priložnost, obiščimo Jezusa v tabernakelju, da mu izkažemo svojo ljubezen in svojo vdanost. Udeležujmo se radi svetega blagoslova, procesij s sv. Rešnjim Telesom in drugih evharističnih pobožnosti. Prav posebno pa se potrudimo, da bomo na dan češčenja Jezusa pridno molili in vneto počastili. Ne pozabimo nikdar, kadarkoli pridemo z Jezusom skupaj, bodisi v cerkvi bodisi na potu, ko ga duhovnik nese k bolniku, izkazati mu najvišjo čast, da pred njim vsaj na eno koleno pokleknemo. Po svojih najboljših močeh skrbimo tudi za to, da bo imel v presv. Rešnjem Telesu čedno stanovanje in da bo vse, kar pride z njim v dotiko, v najlepšem in najboljšem stanju. Karkoli storimo za olepšavo cerkve in oltarja, to storimo Jezusu samemu. Posnemajmo torej sv. Frančiška v češčenju presv. Rešnjega Telesa in Jezus nas bo nekoč bogato poplačal za vso našo ljubezen in vso našo vdanost do njega.

2. Pogosto je prejemal sv. obhajilo.

Ker je sv. Frančišek tako goreče ljubil Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, se razume samo po sebi, da se je rad z veseljem družil z njim v sv. obhajilu. Sicer nam ni natančno znano, kolikokrat je imel navado pristopati k mizi Gospodovi, toda čisto gotovo je, da je to storil prav pogosto. Pač pa nam poroča sv. Bonaventura, da je sv. Frančišek s prav veliko pobožnostjo prejemal sv. obhajilo. Sv. Bonaventura namreč piše: „Sv. Frančišek je pristopal k obhajilu s tako pobožnostjo, da so se vsi nad njim zgledovali. Mozeg njegovih kosti je plamtel od ljubezni. Pri tem je bil večkrat zamaknjen.“ Kakor je sam pobožno prejemal sv. obhajilo, tako je v svojih pridigah in spisih opominjal tudi vse druge ljudi, naj se vedno dobro pripravijo na sv. obhajilo ter naj s čistim srcem in pravim namenom prejemajo Jezusovo telo.

Frančiškove gorečnosti za prejetje sv. obhajila in njegove pobožnosti pri tem vzvišenem opravilu potrebujemo vsi brez izjeme. Naše krščanstvo je prav zaradi tega tako površno, ker je naša zveza z Jezusom v sv. Rešnjem Telesu tako rahla in tako hladna. Kadar bomo tudi mi po zgledu sv. Frančiška plamteli pri prejetju sv. obhajila ter z vsem srcem koprneli po tej nebeški hrani, takrat bo zavladal v našem srcu in v naših dušah pravi in živi krščanski duh. Najboljše sredstvo za duhovno prenovljenje posameznikov in celotnih narodov je pogostno in pobožno obhajilo. Zato je papež Pij X. v posebni okrožnici prav toplo priporočal vsem katoliškim kristjanom, naj začnejo prav pogosto hoditi k sv. obhajilu. Kdo je v prvi vrsti dolžan vpoštovati in izvršiti papeška navodila, če ne duhovni otroci sv. Frančiška? Mi, ki želimo hoditi po stopinjah sv. Frančiška, smo pred vsemi drugimi dolžni ravnati se po navodilu in po željah papeža Pija X. S pogostnim in pobožnim obhajilom se bomo duhovno prenovili, se utrdili v dobrem ter postali nazadnje tudi svetniki. In to bi bil najlepši in najvišji cilj, ki si ga moremo postaviti na svojem zemskem potovanju.

3. Vsak dan je bil pri sv. maši.

Frančiškova ljubezen do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu se je razodela tudi v tem, da je visoko cenil in čislal tisto skrivnost, v kateri se Jezus dan na dan žrtvuje za naše grehe. Ta skrivnost je daritev

sv. maše. Sv. Frančišek je bil vsak dan pri sv. maši. Kadar zaradi boleznih ni mogel iti v cerkev, je prosil katerega sobrata, da je maševal v njegovi bolniški sobi. Če pa ni bilo niti to mogoče, tedaj je pa v duhu prisostvoval sv. daritvi ter je imel navado reči: „Če ne morem biti pri sv. maši, počastim Kristusovo Telo s premišljevanjem in z očmi svojega duha prav tako, kakor da bi ga videl pri sv. maši.“ Zelo vneto je opominjal svoje sobrate in vse druge vernike, naj z vsemi močmi čislajo daritev sv. maše ter naj bodo vedno z največjo pobožnostjo pri njej navzoči. Tretjerednikom je v redovnem vodilu kar naravnost zapovedal in predpisal, naj gredo po možnosti vsak dan k sv. maši. Imel je tako veliko spoštovanje do najsvetejše daritve, da je smatral samega sebe za nevrednega, da bi postal duhovnik ter opravljal daritev sv. maše.

Ostal je dijakon vse svoje življenje.

O, da bi tudi mi tako visoko cenili sv. mašo, kakor jo je cenil sv. Frančišek, ter bili s tako pobožnostjo in zbranostjo pri njej, kakor je bil on! Toda ah, priznati moramo, da smo v tem oziru le malo podobni sv. Frančišku! Kolikokrat se nam ponudi priložnost, da bi bili lahko pri sv. maši, mi pa ne porabimo te milosti! In kadar smo zraven, kako močno smo razstreseni in brezbrizni za svete skrivnosti, ki se gode na oltarju! Le redkokedaj se spomnimo, da je daritev sv. maše ista daritev z daritvijo na križu in da je od povzdigovanja do obhajila na oltarju pričujoč Jezus Kristus. Glede sv. maše smo vse preveč mlačni in preveč brezbrizni, premalo jo cenimo in prereditko smo pri njej. Vzemimo si za zgled sv. Frančiška ter skušajmo biti vsak dan pri sv. maši s kolikor mogoče veliko pobožnostjo in veliko zbranostjo. Po sv. maši bomo postali deležni premnogih milosti za dušo in telo, za čas in večnost. Božja pomoč in božji blagoslov nas bosta spremljala pri vseh naših podjetjih in na vseh naših potih.

P. MODEST:

Po Frančiškovih stopinjah.

IV. Pribežališče grešnikov.

Res, božja previdnost je poslala p. Lina v to bedno predmestje. S svojo požrtvovalno ljubeznivostjo si je pridobil naklonjenost prebivalstva, da je moral povsod posredovati: poravnaval je domače spore med zakonskimi, zavzemal se je za sirote, ki so zapuščene tavale po cesti, iskal ubegle mladeniče in mladenke, našel je izgubljene sinove in može, zapeljanim deklicam je pomagal do človeka vrednega življenja. Z eno besedo: ni ga bilo, ki bi ne želel pomoči in posredovanja p. Lina.

„Dovolite le, da on tu vmes poseže, zaupajte mu! On zna vse, tudi najbolj zamotane zadeve, prej ali slej poravnati.“

Koliko gorja je on s svojim nastopom v zadnjih trenutkih se preprečil!

Že dolgo ni več nobena skrivnost, da mu je njegov včasi zares predrzen nagon dobrotelčnosti pripomogel do imenitnih zvez med vladajočimi sloji; upoštevali ga niso samo v Parmi, marveč tudi na višjih mestih. O tem se je mogel prepričati tudi njegov predstojnik, ki se je nekoč z njim skupaj mudil v Rimu.

Korakala sta mimo znane kavarne Aranjo. Predstojnik zapazi, da so se gostje v kavarni začeli živahneje gibati, obenem pa zasliši tudi: „P. Lin, glejte — p. Lin!“ Visokospoštovani gospod Kardani je brž za-

pusstil svoje mesto, in se hitro približal redovniku, da ga prvi pozdravi; isto so storili tudi drugi poslanci, zastopniki vseh političnih strank. Obstopili so ga ter spraševali po tem in onem varovancu, po tej in oni vrsti dobrotelnosti, ki jo je že, ali ki jo še-le namerava vpeljati. Lepo priznanje njegovemu delu!

Gotovo, da je bila dobrotelnost p. Lina posebne vrste, rekli bi nekako nagonška, nepremagljiva, vendar nikdar slepa. Prav dobro je znal ločiti resnično ubožstvo od hlinjenega. Na prvi pogled mu je bilo jasno: tu je bridko pomanjkanje, ki se skuša skriti pred ljudmi, tam pa samò izvrstno igrana beda, ki bi splošno ljudsko usmiljenje rada zlorabila za lehkomišljeno življenje. P. Lin je pač pisal priporočilna pisma za vsakega, kdorkoli ga je zato prosil; toda poslanci v Rimu so se ozirali v prvi vrsti na tista priporočila, na katera je p. Lin zapisal: nujna potreba, resnična stiska. Če tega dostavka ni bilo, potem so že vedeli, kako se jim je ravnati.

Kjer so nastopali sodniki, odvetniki in policijski uradniki, tam v bližini kje je tičal tudi p. Lin. Parmski policijski uradnik Di Sero bi nam znal marsikako zgodnico o njem povedati. Kolikokrat je preprosti redovnik pridrvel na policijo za kakim ujetnikom, ki ga je straža malo poprej tja pripeljala! Če je bil pa to kak nedoletni mladenič, potem lahko stavite, da je imel v p. Linu vselej najboljšega zagovornika, ki je rotil in prosil policijskega uradnika; ki je znal biti tudi nadležen — — pogosto z dobrim uspehom, zakaj marsikoga so zaradi Linove zgovornosti na mestu oprostili.

Kdo se ne bi čudil, če bi videl, da se je pojavila njegova koščena postava sredi noči v kaki zloglasni ulici?

Benediktinski opat Don Emanuel Karonti se je nekoč ponoči vračal iz Rima domov. Nekaj sto korakov je še imel do svojega samostana. Kar nenadoma se tedaj ko prikazen iz teme pojavi pred njim nekdo v frančiškanski obleki. Še-le v medli svetlobi cestne svetiljke je mogel spoznati, kdo da stoji pred njim.

„P. Lin! Kaj pa počnete tukaj ob tej uri?“

„Gospod opat! Nujno potrebujem denarja. Tu sem prežal, da pride kdo, ki bi mi ga mogel dati. Previdnost je poslala Vas...“

„Čemu ga rabite?“

„Mudi se zelo, ne utegnem razlagati, jutri Vam povem vse.“

Opat je odprl denarnico in jo izpraznil v roke prosečemu redovniku, ki je skrivnostno, kakor se je prikazal, tudi izginil v temo.

Drugi dan je prišel točno, kakor je obljubil, da pred opatom opraviči svoje početje. Zadovoljen z delom, ki ga je izvršil, je živahno pripovedoval:

„Vladalo je staro sovraštvo med mačeho in njeno pastorko. Včeraj popoldne sta se zopet srdito prepirali. Zvečer je mlado, postavno dekle zapustilo dom in se s pregrešnim namenom podalo v mračne ulice. Zvedel sem za njene grožnje, poznal pa tudi njeno trmo, ki je bila zmožna, da jih izvrši, zato sem skrbno pazil na njo. Srečal sem jo na cesti, vso obupano. Prigovarjal sem ji, naj se potolaži in vrne domov; toda vse zaman! Izjavila je, da si rajši vzame življenje, kakor pa da bi se vrnila k mačehi — —“

„No, gospod opat, kaj mi je tedaj preostajalo? Ali naj to nesrečno bitje peljem v samostan?“

„Torej — kam?“

„Ko sem deklico prepričal, da potrebuje predvsem varnega zavetja, sem ga ji moral tudi preskrbeti. Toda kje? Brž sem se domislil

neke gostilne — z gospodarjem se prav dobro pozna — in tja sem jo mahnil z ubogo deklico. Gospodinja ji je takoj odkazala snažno sobo, jaz pa sem jo milo opominjal, naj Bogu prepusti vso zadevo in se mirno poda k počitku. Poslovil sem se. Zapiraje vrata sem zasukal ključ, ga vtaknil v žep ter odšel v noč. Tako za nocoj si na varnem, — sem si mislil — z novim dnem pa pridejo nove misli. Pride pa tudi gostilničarjev račun — o joj! — — — Le brez skrbi, četudi ni beliča v žepu! Namesto nje sem na ulici prežal na nočne potnike — — —“

Kakšnih izrednih sredstev se je v svoji brezmejni požrtvovalnosti poslužil p. Lin, nam kaže tudi sledeči dogodek.

V kaznilnici pri „Sv. Frančišku“ je nekoč bolešno dete prezgodaj zagledalo luč sveta. Pripravljeno ni bilo nič, niti najpotrebnejših plenit niso imeli vzeti nikjer. Zavladala je splošna zmešnjava. Kdo naj reši vso zadevo? Poklicali so hitro p. Lina, kateremu so vse zaupali.

In glej — sredi temne noči je smuknila temna postava v frančiškanski obleki skozi vrata zloglasne hiše, ki je bila komaj nekaj korakov oddaljena od kaznilnice. Gospodinja-voditeljica je dobro poznala p. Lina; tudi ona mu je vse dobro želela in mu že večkrat pomagala. Tudi tisto noč je pazljivo poslušala njegove prošnje. Ko je doumela ves položaj, je urno znosila skupaj nekaj reči, ki so se ji zdele prikladne, jih zavila ter podala prosivcu. Smehljajoča se je gledala za p. Linom, ki je urnih korakov zginil v kaznilnico, vesel in zadovoljen, da je za prvo silo preskrbljeno.

Ko je v tihi samoti, v premišljevanju zatopljen v Boga in njegove skrivnosti, pregledoval svoje delovanje, so se mu včasih pojavili pomisleki glede tega in onega. Bil je namreč strog in neizprosni sam do sebe, kadarkoli so prišle v poštev duhovske in redovne dolžnosti.

„Če sem bil priča“ — tako piše duhovnik Jožef Orsi — „kako so bili dnevi p. Lina polni dobrih del, od zgodnjega jutra do pozne noči, potem moram tudi poročati, da je p. Lin dan za dnevom že pred solničnim vzhodom klečal pred oltarjem zatopljen v gorečo molitev, ali pa se je pomikal od postaje do postaje križevega pota premišljujoč bridko trpljenje Gospodovo. Mala, ubožna cerkvice sv. Trojice mu je bila celo vrsto let do njegove blažene smrti najljubši kraj, ker je tamkaj nemoteno mogel opravljati svoje molitve in druge pobožne vaje.“

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

Tretji red in katoliška akcija.

Miloščina delavca.

Delavec in miloščina, to dvoje pač ne gre skupaj. Saj je pretežna večina delavcev in delavk tako revna, da bi sami radi sprejeli miloščino. In vendar tudi nje veže dolžnost in zapoved ljubezni: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe. Resnici na ljubo bodi ugotovljeno, da običajno delavci in delavke radi pomagajo trpečim in bednim. Pa tu ne mislim na miloščino v denarju ali hrani ali obleki, kajti tozadevno delavec kljub vsej svoji dobri volji ne more nuditi tako izdatne pomoči, kakor bi rad, tu mislim na drugo miloščino, s katero tudi delavec lahko pomaga stoterim in tisočerim. To miloščino in pomoč daje delavec in delavka s tem, da pristopi h krščanskim delavskim organizacijam.

Mnogo članov, morda večina III. reda je delavcev in delavk. Mnogo pa jih je tudi, ki imajo nekak strah pred organizacijo, ter mislijo, da je dosti, če so organizirani v III. redu. Pa to ni res. Tudi delavec in delavka, člana III. reda sta dolžna biti organizirana v svojih strokovnih krščanskih organizacijah, da s tem pomagata sebi, in če ne sebi, pa stoterim in tiščerim delavcem, ki bodo prišli za njima. Člani III. reda so namreč po vodilu dolžni „pospeševati vse, kar je dobrega“ (pogl. II. § 8).

Katoliška akcija ima cilj, da hoče pomagati krščanskim načelom do zmage v zasebnem in javnem življenju. Člani III. reda so zato po svojem poklicu dolžni delati za uresničenje teh načel. Toda, kaj ima delavska organizacija opraviti s krščanskimi načeli? Pa še koliko. Kdor tega ne ve, pač ne pozna življenja. Evo nekaj zgledov.

Mnogo starišev je, vedno več tudi med delavci, ki se branijo otrok. To je greh. Ni vedno udobnost kriva tega greha, ampak prav pogosto resnična beda. Oče in mati tožita: Kam naj grem z otroci. Oče zasluži komaj za enega. Nimam jim dati kaj jesti, ne morem jih oblačiti, v stanovanje se me branijo, in večkrat tudi v službo. Pogosto gresta zato za zaslužkom oče in mati in otroci so prepuščeni sami sebi. Vzgaja jih ulica. In kako vzgaja ulica, vsakdo ve.

Kdor pozna življenje, ve, da je premnogo deklet, ki so v svojih službah v vedni nevarnosti za svojo čast. Če se ne udajo, jih gospodarji odpuste iz službe ali pa jim nagajajo na vse mogoče načine tako dolgo, dokler ne puste službe ali pa se udajo, čeprav je to greh. Težko je pustiti službo ter iti v negotovost, zlasti, ko je dovolj takih, ki rade sprejmejo tudi tako službo. Ni vedno lahkomišelnost kriva, če deklica pade, ampak mnogokrat strah pred brezposelnostjo, kateri slede beda in po-manjkanje.

Vsakdo ve, da mnogi delavci nimajo vere čeprav so bili vzgojeni od krščanskih starišev. Odkod ta pojav? Gotovo so mnogo temu krivi slaba družba in slabi časopisi. Toda ne vsega. Koliko je delavcev in delavk, ki cela leta, cele mesece ne morejo nikdar v cerkev, ker so vedno zaposleni v službi in jim gospodarji ne dovolijo zato potrebnega časa. Koliko je vajencev in vajenk, ki ravno v letih, ko bi najbolj potrebovali nadnaravne pomoči, nimajo po cela leta, ali h večemu par-krat na leto priliko, da gredo k maši in pridigi. Spočetka jim je dolgčas po cerkvi, polagoma se tega stanja navadijo, cerkvi in seve tudi veri se odtujijo in potem pridejo do prepričanja, da je to vseeno. Greh je sicer, če so brez vere, toda veliko vprašanje je, čigav greh?

Bolezen pride v družino delavca. Če je že preje komaj za silo shajal, ko so bili vsi družinski člani zdravi, sedaj nujno mora zabresti v dolgove. Ker ne vidi izhoda, ga premaga skušnjava in prilasti si tuje blago. Krasti je greh. Toda ali se moreš čuditi, če ga skušnjava v takem stanju premaga? Tebe bi morda še preje!

To so zgledi vzeti iz resničnega, žal da preresničnega življenja. Posameznik tu ne more prav nič pomagati, pa magari če javka, stoka ali kolne ali dela kar hoče. Tu more pomagati le močna krščanska delavska organizacija. Le močna krščanska delavska organizacija more izbojevati toliko plačo družinskemu očetu, da lahko živi človeka dostojno življenje in tako pošteno vzgaja otroke. Le močna krščanska organizacija bi mogla izbojevati, da bi gospodarji, pred katerimi dekliška čast ni varna, sploh ne dobili več poslov ali uslužbenk. Le močna krščanska organizacija bi mogla izbojevati počitek, ki je potreben za ohranitev dušnega in telesnega zdravja.

Zato ni čuda, da papež Leon XIII. tako priporoča take krščanske organizacije v svoji znani delavski okrožnici. Razvidno pa je iz tega tudi, da je vsak delavec ali delavka v III. redu dolžan s svojim pristopom okrepiti krščansko delavsko organizacijo,* če ga ne ovirajo v resnici važni razlogi, kakor izguba službe ali kaj temu enakega. To je največja miloščina delavca. Kdor tega ne stori, akoravno bi to mogel storiti, nosi soodgovornost za grehe, kateri bi se mogli zaježiti, če bi bila organizacija močna, in kaže, da nima srca za trpeče tovariše in tovarišice.

P. ADOLF:

Spomini iz misijonskega življenja.

Verdala.

Bilo je v torek prvega tedna v adventu, prvega leta svetovne vojske, ko so nas, egiptovske vojne ujetnike pripeljali na Malto, kjer smo ostali brez večje spremembe celo vojsko in še eno leto po sklenjenem miru.

Naša ladja „Izmailija“ je pristala ob zidanem nabrežju velikanškega angleškega vojnega arzenala, ki je takorekoč mesto zase.

Mi ujetniki smo čakali v notranjih prostorih ladje, vsak pri svoji prtljagi. Prejšni večer nam je bilo namreč naročeno, da naj vsak vzame s seboj le toliko stvari, kolikor jih more par ur lahko nositi, drugo naj mirno pusti na ladji, ker to bodo kasneje že za nami pripeljali.

To dopoldne nas niso peljali pred komisijo kakor druge dni, a čaja in kruha nismo dobili, kakor navadno; četudi smo oboje dobro plačali. Anglež je bil menda mnenja, da ujetnik toliko lažje hodi, kolikor manj s seboj nosi.

Okrog 11. ure so nas pripeljali na krov ladje, kjer so nas postavili v vrste. Nas evropejskih ujetnikov je bilo okrog 400, kakor smo mogli to na debelo ceniti in kasneje bolj za gotovo dognati. Arabskih in turških ujetnikov iz Egipta in Sudana, kakor tudi ujetnikov iz Sirije in Male Azije niso pustili na krov. Te so spravili na suho še-le drugi dan in jih pozneje odpeljali v razna taborišča. Da nas niso vseh naenkrat spravili na suho, je bil vzrok ta, ker Angleži niso marali, da bi Maltežani vedeli, koliko nas je.

Raz krova ladje je bil lep razgled na vojno luko, ki pa je bila prazna. Le neka majhna francoska ladja je stala tik naše „Izmailije“, da bi se bili z njenim moštvom lahko razgovarjali. Francoski vojaki so nas takoj opazili na krovu. Začeli so nam žugati s pestmi in nas preklinjati. Obrnili so celo enega izmed topov proti nam, kakor da bi nas hoteli na mestu postreliti. Bog vedi kake nevarne sovražnike so gledali v nas.

Na eni strani naše ladje smo videli v daljavi lepa poslopja in mnogo velikih cerkva mesta Valete, na drugi strani pa je bil prav v bližini arzenal, iz katerega so nas ljudje radovedno opazovali, zlasti še naju dva frančiškana. Maltežani so, kakor vemo, vsi katoličani, in frančiškane dobro poznajo.

* Slovenski delavec ali nameščeneec, ki želi pristopiti h krščanski delavski organizaciji, ne potrebuje drugega, kakor da se pisмено ali ustmeno prijavi Jugoslovanski strokovni zvezi s sedežem v Delavski zbornici v Ljubljani. Ostalo uredi zveza sama.

Ta stvar je bila Angležem zelo neprijetna. Pristopil je k nama angleški častnik in nama ponudil voz, češ, vama ne bo treba iti peš. V resnici naju je skušal pred ljudmi skriti. Midva sva voz dostojno odklonila, ker pač nisva imela vzroka Angležem streči. Saj nama tudi oni do tedaj v nobenem oziru niso bili postregli. A nisva pametno naredila. Mogoče bi nama bili odkazali v taborišču boljši prostor, ko bi se bila „nobel“ tja pripeljala in ne hodila peš z drugimi ujetniki. Skušnja me je kasneje izučila, da mora ujetnik vsako najmanjšo polajšavo hvaležno sprejeti, ker s tem si ujetništvo vsaj nekoliko olajša.

Da sva odklonila voz, za to sva imela še poseben vzrok. Želela sva, da naju ljudje vidijo in to v samostanu povedo. Tako sva upala kmalo v tamkajšnji samostan priti.

Čez kake pol ure so nas začeli spuščati na suho in sicer posamič. Ločili so nas v dva dela. Enega so postavili na desno, drugega na levo, kakor bo to storil večni Sodnik na soden dan.

Zakaj so nas tako razdelili, takrat nismo vedeli. Ker so naju dva redovnika oba postavili na eno stran, je marsikateri za nama silil, meneč, tam kjer sta patra bo menda že boljše. Tako je med drugimi smuknil za nama Slovenec, g. Gruden, četudi so ga silili na drugo stran.

Ob 12. uri, ko je po cerkvah zazvonilo poldne, so se odprla vrata arzenala in na tisoče delavcev se je vsulo ven. Vsi so hiteli domov k kosilu in na odmor. Tega trenutka so čakali Angleži. Vojaki z nasaženimi bajoneti so nas obstopili od vseh strani. Vodja čete je zaklical: „Naprej! Pomešane med gnječo delavcev so nas podili skozi več ozkih ulic proti mestnim vratom. Priganjali so nas, da smo morali skoraj teči. Če bi se bil kdo še toliko trudil, si nas bolj natanko ogledati, ali naše število vsaj približno določiti, bi bilo to prazno delo. Med veliko množico ljudi smo se popolnoma zgubili in kar naenkrat smo bili zunaj mestnih vrat med visokimi starinskimi utrdbami. Kar tesno nam je postalo pri srcu, ko nismo videli drugega kot nebo nad seboj. Podili so nas med temi zidovi in po obzidanih cestah, zdaj na levo, zdaj na desno in prav kmalo nismo vedeli, odkod da smo prišli. Samo enkrat se nam je odprl pogled na mesto, katerega lega je res lepa, toda morali smo hitro naprej, če tudi smo bili vsi, vojaki in mi, razgreti in upehani. Vsi smo mislili, da smo že daleč od mesta, v resnici smo bili ravno za arzenalom.

Korakali smo v dveh skoraj enako velikih oddelkih, kakor so nas razdelili, ko smo prišli z ladje. Kar naenkrat pa je oddelek, ki je šel pred nami, krenil na drugo cesto. Peljali so ga v drugo taborišče, kakor nas.

Komaj nam je bil ta oddelek zginil izpred oči, smo obstali pred velikanskim zidovjem, katerega bi se človek kar vstrašil. To je bil zunanji zid Verdale, naše ječe na Malti.

Verdala je pokvarjena talijanska beseda guardiôla, kar pomeni stražnica. Verdala leži na nekoliko vzvišnem kraju in je v poprejšnih časih služila za stražnico, od koder so opazovali sovražnika. Sezidali so jo malteški vitezi, ki so 300 let branili Malto pred mohamedanskimi Arabci.

Zidovje Verdale ni navpično, temveč visi, ker je v oznožju precej širje kakor pa v višavi. Razun vrat, ki so še posebej zavarovane z močnim zidom, ni nobenega okna v zidovju, le nekaj strelnih odprtin. Vse obzidje je iz kamna, brez vsake opeke.

Tako mogočno obzidje, kakor ga ima mesto Malta, so imele v davnih časih Ninive, o katerem pripoveduje zgodovina, da je bilo tako debelo, da so na njem štirje vozovi lahko vstric vozili.

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

Tauroh je bil molčeč človek, sicer pa globokoveren kmet, ki mu je bilo versko življenje nekaj nujnega, svetega in resnično velikega. Zato ni Blažu na vse to nič odgovoril, temveč mu je le rekel, da bosta ob prvi priliki skupaj brala. Češ, mene tudi zanima. Nato pa je družini rekel, naj gredo počivat, ker dela bo vsak dan več in zemlja vpije po močnih rokah in svežih dlaneh.

Družina se je kmalu nato razgubila z večernim pozdravom, le Blažu je gospodar namignil naj ostane. Ko so bili sami, Tauroh vstane in v vsej višini zre na nekoliko manjšega Blaža. Videti ste izkušeni in mnogo ste brali ter videli. Vendar zahtevam, da o tem ne govorite razen z menoj. Takole na večer se bova že utegnila kaj več pomeniti. Pa kmalu dobite svoje časopise. Boste videli, da bo še zanimivo. Tudi jaz nekaj vem, četudi sem kmet.

To rekši je kratko pozdravil in odšel. Blaž je ostal sam, nekaj časa listal po knjigah in časopisih, in polastil se ga je nek poseben nemir.

IV.

In je v resnici nekaj vedel, stari Tauroh. Zakaj le predobro je mož poznal, kdo se v resnici vleče za delavca in njegove pravice in kdo le za gotove ugodnosti, ki so s temi pravicami združene. V mladosti je namreč mladi Tauroh videl precej sveta in imel odrpte oči. Takrat seveda ni imel tiste razsodnosti, ki mu jo je prinesla starost in izkušnja. Veselilo ga pa je, da se bo zopet lahko razgovoril o vsem tem, kar je njegova nekoč razgibalo, z mladim človekom, polnim življenja in načrtov, polnim one prekipevajoče sile ki jo Bog daje v človeška srca, da z njo bogati stotere in stotere.

Blaž je nekaj časa še vseeno bral. Obstal je bil pri zgodbah misijske sestre, ki je popisovala dogodke s svojih utrudljivih in pisanih potov. Ker je ljubil prostranost in svobodo, je nekako nagonsko občutil pri tem tisto slast tujine, slast, ki skoro vsakega mladega človeka z večjo ali manjšo silo zajame.

Ko pa je odbila deseta ura je Greta zaprla svojo knjigo in mirno rekla, da je sedaj čas počitka in da oče želi tudi v tem oziru strog red.

Blaž se ni upiral. Še včeraj, še pred nekaj dnevi, bi se taki želji, kaj šele ukazu uprl, tukaj pa se čuti takoj prvi dan tako domačega, da se samemu sebi čudi. Samega sebe ne pozna.

In ko je v svoji novi poselski sobici, dali so mu drugo nekoliko manjšo in skromnejšo, vendar pa skoro bolj prijazno, se Blaž smehljiva samemu sebi. On, ki so ga v tovarni imeli za najbolj samostojnega in najbolj upornega, se sedaj pokori kmetu, se pokori mlademu dekletu, se pokori hišnemu redu, kakor da ni več sam svoj.

Kmalu nato pa je sladko in mirno zaspal.

Blaž Vidoni — Bog ima svoja pota in on je stehal tvoje srce.

V.

Sledili so dnevi polni solnca, sicer tudi polni dela in celo težkega dela. Toda Blažu je vedno bolj ugajalo. Sprva je v svoji delavnici uredil

še to in ono, česar kar prve dni ni mogel. Polagoma je v hiši našel to in ono orodje, ki je spadalo v mizarnico, pa se je založilo in potem poležavalo v kotih. Njegov čut za red in snago v vsem se je tudi tu uveljavil in z gospodarjevim dovoljenjem si je smel tudi v svoji sobici urediti tako kot si je sam želel. Celu rože si je vzel v svojo sobo, tako, da sta se mu Žanet in Greta smejala: češ — hlapec in rože. Blaž pa ni nič rekel, pač pa je od tistega časa precej pazno gledal po vrtu in tu in tam zvečer nekaj izpisaval iz tedenskih listov. Kaj piše, tega ni hotel povedati.

Ko je pritisnilo delo, Blaž ni čakal, da bi mu Tauroch sam veletiti pomagat. Ker je v glavnem najbolj nujna mizarska popravila izvršil, se ni strašil hleva in konj, in ne polja in ne vinogradov.

In tudi tukaj se je Blaž izkazal moža. Zlasti dekleta so mu bila zelo hvaležna, ker je v hlevu, ki je bil že tako vzorno urejen, še marsikaj zelo spretno in pripravno preuredil. Zlasti so jim ugajali stolci za molžo in podstavki za žetnarje ter drča za seno, tako, da je bilo brez veliko odpadkov in prahu mogoče seno spuščati v hlev.

Hlupcema je ležišča spremenil v čedne postelje in ker sta bili druga vrh druge, jima je napravil tudi preproste stopnice, tako da je bilo čedno in priročno.

Staremu Taurochu je pa za vinogradniške posle naredil, skoro bi rekel mimogrede lepo se prilagajočo hrbtno nosilnico, ker je neki dan tožil, da ga križ boli, ker so te priprave tako nerodne.

Tauroch se je rad z njim pogovoril to in ono in dekleta se niso več nasmihale kot prve tedne, temveč so upoštevale njegovo pridnost in spretnost.

Neki deževen dan, ko je bil Blaž zopet pri svojih obličih in stružnikih, je stopil v delavnico gospodar in se začel pomenkovati.

Kam da misli Blaž za pozneje in kako meni, da se bo odločil, ko vendar pri takem delu, ki je izven njegove prave stroke, prav dolgo ne more ostati. Vendar pa, je stari Tauroch takoj s povdarkom pristavil, tega ne sme razumeti, kakor da ga nimajo radi. Prav vsem je všeč, le skrbi jih, da sredi poletja ne bi ostali kar na lepem brez delavne moči in zato, da mu svetuje, naj se, če mu je ljubo do zime obveže.

Blaž je z delom preстал in zrl v gospodarja. Ker je padala svetloba rekel mimogrede, lepo se prilagajočo hrbtno nosilnico, ker je neki dan dobrodu mogel ogledati. Veliko čelo in lepo oblikovane obrvi so se bočile nad strogimi očmi. Toda na dnu teh oči ni bila strogost, bila je neka lepota in dobrotu, ki je človeka skoroda nekoliko zmotila. Prav radi te razlike, tega nepričakovanega nasprotja. Ves ostali obraz, ustnice, nos in lica je izrazito oblikovan, v bradi, ki je gladko obrita, slutnja močne volje, ki se ne ukloni nikomur.

Po nastalem molku je Blaž pričel govoriti. Kakih posebnih načrtov nima. Da se mu roka ne odvadi, zato se bo že poskrbelo delo, vendar pa povsem rad ostane do zime, če le kaj prav posebnega vmes ne pride. Po zimi pa se ne boji za delo v večjih tvornicah. Veseli ga pa, da je gospodar in družina z njim zadovoljna in gledal bo, da bo pri tem ostalo. Gospodarjevo obličje se zjasni in iz globin oči pride tisti blesk dobrote, ki nekako preglasi ono strogost, ki v njih počiva.

Ko Tauroch hoče že oditi, pa se Blaž spomni neke svoje misli in iz njega zaprosi: ko bi smel, sedaj ko večkrat v deževnih dneh drugega dela ni, za sobo deklet napraviti enotno pohištvo. Ko ga ta začuden poslušal in ne more te prošnje razumeti, mu Blaž pove dogodek prve noči, ko je dobil ime „Vagabund“ — postopač in ga seveda tudi prosi, naj

tega nikoli ne omeni. To pa, da bi bilo nekako maščevanje za njihovo bojazen, češ da je oče sprejel nevrednega pod streho in k mizi.

Krepkemu možu je to močno dopadlo. In pristal je in celo več je dovolil kot je Blaž mislil prositi. Smel je vzeti za konice posteljnakov beli jesenov les, za ostalo pa lepe deske iz presušenega mehkega lesa.

Ker so se norčevale iz njegovih rož, je na tihem za svoj denar naročil iz Belgije, kjer je izvedel za slovečo vrtnarijo, prav redka semena aster in georgin in to na vrtiču vsejal. Da ni bilo treba nikogar prositi, je vzel prostor za to tam, kjer so sicer rasle koprive in ni bilo nič gojeno, tisti kos vrta prekopal in ga lepo preuredil. Ostali vrt pa je polepšal s tem, da je odpadle kose opeke porabil za ograjo gred in gramoz, ki je ležal v kotu dvorišča za posipanje in ga je že plevel prerastel, je lepo presejal in z drobnim peskom posul steze na vrtičku, z debelejším pa je zasipal kotanje pred hlevom in pred hišo.

Kajpada dekleta Blaža po vsem tem niso skoro mogle prehvaliti, vendar pa Blaž ni z nobeno več govoril, kot le-to, kar je bilo potrebno. Tudi poslušen je bil vedno in pri živini je rad pomagal, celo pri svinjakih je sam opazil, da so bila posamezna korita že močno razjedena in jih je sam nenaprošen popravil in očedil.

Marija, ki je imela to v oskrbi, je to opazila in nekega dne je šla k njemu in se mu zahvalila za njegovo dobro voljo.

Blaž je bil tedaj v zadregi. Pa tudi Marija je zardela pod njegovim pogledom in tedaj je Blaž Vidoni prvič videl, kako lepo dekle stoji pred njim.

Vstala je misel. Za hip se je pojavil pred njim privid tihe sreče. Toda le za hip. V sebi je začul besedo — postopač — Vagabund in sam iz sebe se je pričel norčevati —: kaj le ti ne pride na misel, potujoči obrtnik, postopač in brezdomec se misliš ženiti kot ptiček na veji? Ne blodi!

* * *

Zvečer po večerni molitvi, ko je ostala družina odšla, je gospodar rekel Blažu, naj še malo posedi. Greti pa je ukazal, naj prinese vsem petim vina.

Blažu se je čudno zdelo, kako da gospodar danes, ko je navaden delaven dan, to veleval, vendar je kmalu spoznal za kaj gre. Stari Tauroch je namreč tisto dopoldne prestregel poštarja in na ta način prišel tudi do številke delavskega lista, ki ga je imel Blaž naročenega. Seveda je bilo vse precej rdeče pobarvano in vse zasluge socialnih demokratov debelo podčrtane, vse ostalo pa zmanjšano. Tauroch je to nekaj časa bral, nato pa sklenil, da Blaža tudi od te strani temeljito ozdravi. Prav zato je pustil, da so dekleta ostala pri tem razgovoru.

P. HUGO:

Kustodija svete Dežele.

Kustodija sv. Dežele se po pravici imenuje „biser frančiškanskih misijonov“, ne toliko po svoji uspešnosti na misijonskem polju, kot po svoji častitljivosti. Matica je vseh naših misijonov. Njeno misijonsko polje je močila kri samega božjega misijonarja Jezusa Kristusa. V več kot 700 letih, kar sinovi sv. Frančiška obdelujejo to trdo misijonsko lozo, jo je namočila že kri 2000 mučencev iz njih vrst. Res, da sadovi niti zdaleka ne odgovarjajo žrtvam, ker je izvoljen, a zavržen narodni hotel, naj mu bo v prekletstvo, kar je bilo sto in sto milijonom drugih

v blagoslov. A brezplodne vse te krvave in nekrvave žrtve le niso bile. Ves čas so bili misijonarji obsojeni bolj na defenzivo, kot na ofenzivo, zato nimajo toliko pokazati, kar bi pridobili, mnogo več, kar so ohranili. Da niso danes vsi sveti kraji v rokah raznih skruniteljev, je njih zasluga. Z drzno ofenzivo bi bili še to izgubili, kar so nam ohranili. Na to ne sme nihče pozabiti, kdor jim hoče biti pravičen.

Gotovo bo članě „Armade sv. Križa“ zanimalo, v kakem stanju se danes nahajajo misijoni „Kustodije sv. Dežele“. Naj govore številke, ki jih posnemamo iz poročila bivšega tamkajšnjega kustoza P. Diotallevi, ki ga je podal v našem misijonskem listu „Le Missioni Francescane“ kakor tudi iz uradnega poročila poslanega na kongregacijo za razširjanje sv. vere.

„Kustodija sv. Dežele“ je najrazsežnejša edinica našega reda. Obsega Palestino, otok Ciper, Carigrad, Sirijo, Armenijo, apostolski vikarijat Egipta ter apostolski vikarijat ob Sueškem prekopu.

1. Palestina z otokom Ciprom šteje 15.000 katoličanov med 752.000 drugoverci: razkolniki, mohamedanci itd. Katoličani so porazdeljeni v 12 samostojnih župnij, 18 nesamostojnih cerkvenih občin in 2 distrikta. V tem okrožju deluje 219 frančiškanov, večina kajpada v Jeruzalemu. Šol oskrbujejo 58 s 5500 učenci. Poleg teh vodijo v Jeruzalemu še en kolegij, srednjo šolo za učence brez razlike veroizpovedi, s 137 učenci. Za sirote skrbi dvoje sirotišč, eno za dečke, drugo za deklice. V obeh je od l. 1909.—1928. našlo zavetje in oskrbo 2362 sirot. Njih vzdrževanje je kustodijo stalo 6,034.910 lir. Za ubožnice, ki so deloma last kustodije, deloma v najem vzete, so izdali v zadnjih devetih letih 6,725.043 lir. Osrednji samostan sv. Odrešenika v Jeruzalemu vodi še takozvani dispensarji. Kdor pride in kadar pride, dobi jest ali kaj drugega. Stroški za te so zadnjih devet let znašali 2,111.365 lir. Vzdrževanje romarskih gostišč je v zadnjih petih letih stalo 2,245.000 lir. Latinskemu patrijarhatu mora kustodija za njegovo upravo plačevati letnih 2,545.000 lir. Samo za vzdrževanje jeruzalemskih vzgojnih in dobrodelnih zavodov ter upravo patrijarhata je morala kustodija v malo letih šteti 20,224.942 lir. V tem pa niso vračunani stroški za zidanje in vzdrževanje svetišč in številnega potrebnega objekta, kar je zahtevalo najmanj tako velike vsote. To omenjamo zato, da bodo ljudje imeli vsaj malo pojma, kam gre nabrani denar.

2. V Carigradu ima kustodija 22 misijonarjev, ki pastirujejo 6 župnij s 6650 verniki. Se bo li mogel ta misijon obdržati, je vprašanje. Razmere v Mlado-Turčiji so za katoliške misijone jako neugodne. Morda se bodo iz njenih političnih ozirrov napram Italiji obdržali. Ta misijon oskrbujejo izključno italijanski misijonarji.

3. Apostolski vikarijat v Egiptu šteje 67 misijonarjev-frančiškanov z 24 župnijami, 28 cerkvenimi občinami ter 47.000 verniki, med 792.000 razkolniki in 5,699.790 mohamedani. Osnovnih šol vzdržujejo 65 z 8470 katoliškimi ter 9059 nekatoliškimi učenci. Višjih šol za moško mladino je 6 s 472 učenci, ženskih pa 15 s 438 učenkami. Poleg tega imajo na skrbi še dvoje sirotišč za dečke, s 125 sirotami in 6 sirotišč za deklice s 392 sirotami, ter več drugih dobrodelnih zavodov.

4. Apostolski vikarijat ob Sueškem prekopu ima 23 naših misijonarjev, med njimi tudi apostolskega vikarja. Katoličanov je 19.762, med 20.690 razkolniki in 145.408 mohamedani. Frančiškani oskrbujejo 4 župnije s 14 šolami, katere obiskuje 1163 katoliških in 485 nekatoliških otrok. Višjih šol je 5 s 1151 gojenci in gojenkami, ter dve ženski sirotišnici z 82 sirotami.

Pregled zgodovine frančiškanov med Slovenci.

Modroslovni studij.

(Nadaljevanje.)

Vodil ga je P. Jernej Zulliani. Leto pozneje pa je bilo prestavljeno v Marija Nazaret pod vodstvom lektorjev P. Jerneja Zulliani in P. Martina Bohinc. L. 1680. je prišlo nazaj na Sv. Goro. Za lektorja je bil določen P. Dionizij Pancin. Za eno leto 1689.—1690. sta bili obe modroslovni učilišči združeni v eno na Trsatu. Sledeče leto 1691. je bilo otvorjeno vnovič na Sv. Gori pod vodstvom P. Filipa Columbichio. Tu je potem ostalo do leta 1708., ko se je radi dozidave novega poslopja moralo preseliti v Ljubljano, kljub temu, da je bilo ondi že nastanjeno bogoslovno učilišče. Za lektorja je bil postavljen P. Konstantin Feitel. Leta 1709. je bilo učilišče zopet upostavljeno v Klanjcu, kjer je tudi ostalo do svoje ukinitve z malo prekinitvijo v letih 1716.—1721. ko je bil ondotni samostan pogorel.

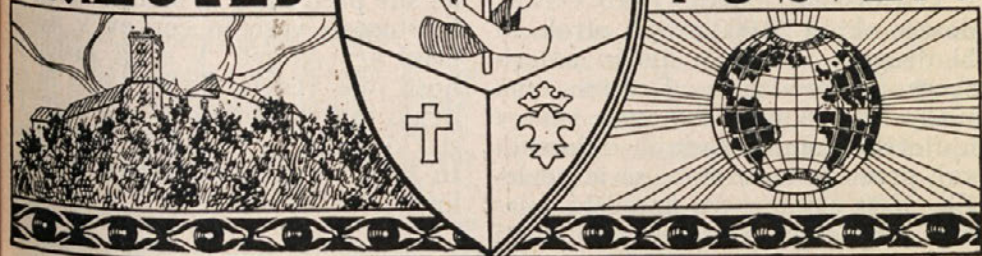
Tretje modroslovno učilišče je bilo otvorjeno leta 1719. na Sveti Gori ter je ondi ostalo do svoje ukinitve. Lektorja sta bila P. Kandid Bassa in P. Bazilij Battauz.⁴

Nehote se človek vpraša čemu so bili potrebni toliki studijski samostani in vedne selitve, zakaj niso studija združili in ustalili v enem samostanu? V prvi vrsti so bili tu merodajni praktični razlogi. Predvsem v nobenem samostanu ni bilo prostora, da bi bilo možno vse modroslovce ali bogoslovce — saj o njih velja isto, kakor bomo videli pozneje — nastaniti v enem samostanu. Laglje pa je bilo razdeliti jih po raznih samostanih, kakor zidati veliko studijsko hišo. Poleg tega imajo običajno uprav mladi ljudje dober tek, in bi jih bilo težko prehraniti v enem samem samostanu, zlasti ker frančiškani razen vrta nimajo nobenih posestev. Bržkone so si pa tudi posamezni samostanski predstojniki želeli imeti nekaj klerikov, da so lažje oskrbovali cerkvene (korne) molitve in službo božjo v cerkvi.

Na studij sam je pa seveda to romanje zelo slabo vplivalo. Zato so pogosto prihajala naročila od generalnega vodstva iz Rima naj se omeji število lektorjev in studijskih samostanov. Da bi število lektorjev ne naraslo po nepotrebnem, je bilo celo v generalnih konstitucijah iz leta 1679. predpisano, da sme vsako modroslovno učilišče imeti samo enega lektorja. Kakor je iz povedanega razvidno, so se teh predpisov še dosti držali. Seveda pa se ta omejitve ni zgodila toliko radi studija samega, — ker naposled v vseh modroslovnih panogah ni mogel biti posamezni lektor strokovnjak — ampak bolj radi redovne discipline, da ne bi iz velikega števila lektorjev nastala kaka posebna privilegirana kasta.⁵

Kakor je razvidno iz navedenih imen lektorjev provincija početka ni imela dovolj lastnih moči da bi ji zadostovale za domača učilišča, ampak si je morala dobiti lektorje iz sosednjih provincij, ponajveč iz Italije. Poučevali so po tedaj običajnem učnem načrtu. Kandidatki je dovršil tedanjo gimnazijo (obsegala je le 5—6 razredov), je moral najprej dovršiti modroslovje, predno je mogel začeti bogoslovni studij. Lektorji modroslovja so morali v teku treh let podati celo modroslovje.

(Dalje prih.)



P. HUGO:

A. Splošni.

Mala misijonarka.

V St. Pavlu (Brazilija) je močna naselbina Japoncev, ki so bili pa do zadnjih let z malo izjemami pagani kakor doma. Prvi se je spreobrnil l. 1926. Polagoma mu je sledilo še nekaj drugih. Misijonarji so veliko razmišljali, kako bi jih pridobili za katoliško vero. Vprašanje je rešila mala deklica, ki je zelo rada hodila h krščanskemu nauku. Nekega dne pristopi po šoli k misijonarju in ga prosi; če bi smela k prihodnji uri pripeljati nekaj drugih otrok, dečkov in deklic, ki so sicer dobri, a niso krščeni, ker so Japonci. Misijonar je rad privolil. Kar 14 Japončkov je naslednjo uro pripeljala k pouku. Njih število je vsako sledečo uro naraščalo. Za njimi so začeli prihajati njih stariši in sorodniki. Tudi število teh je vedno rastlo. Zetev je bila presenetljiva. Sedaj sporoča misijonar, da šteje japonska krščanska občina že blizu 1000 članov. Trije duhovniki jih pastirujejo. Da se misijonsko delo med njimi še bolj razširi so otvorili za japonsko mladino posebno srednjo šolo. Njih narodni predstavniki ne le nimajo nič proti temu, ampak so budističnim misijonarjem celo prepovedali delovanje v naselbini. Tako je Bog po otroku našel pot do src.

»Učenci Gospodovi«.

Tako se imenuje prvi domači moški red na Kitajskem. Veliko Ki-

tajcev in Kitajk je že vstopilo v razne redove evropskih misijonskih redov obojega spola. A svojih redovnih družb Kitajci do zadnjega časa niso imeli. Po znani okrožnici sedanjega sv. očeta, v kateri se je tako krepko zavzel za domač misijonski naraščaj, se je tudi na Kitajskem kmalu organizirala domača ženska družba, za njo pa še moška pod zgorajšnjim imenom. Ustanovitelj je umrl škof-domačin Chao. Zaenkrat je družba še pod vodstvom španskih redemptoristov. Ko jo ti vpeljejo v redovno življenje, da bo zrela za avtonomijo, bo postala samostojna. Točasno ima 9 redovnih novincev in 40 kandidatov. Da bi se čimprej okrepila in razrasla, je v Suanhwafu odprla lastni kolegij „Emaus“. Stroške zanj je prevzela ameriška ženska misijonska zveza. Kolegij je bil prošlo jesen otvorjen.

Theta Pi Alpha.

To so tri grške črke, T. P. A. Pod tem čudnim naslovom se je l. 1913. v New Yorku organiziralo društvo katoliških učiteljic na javnih državnih šolah. Namen društva je, one katoliške otroke, ki hodijo v brezverske državne šole, zasebno poučevati v krščanskem nauku. Danes šteje to društvo samo v New Yorku in bližnji okolici 3000 članic. V to določene delovne članice vodijo po raznih delih mesta 68 katehetskih šol. Vsak teden enkrat zbero otroke javnih šol v učnih prostorih

najbližjih župnijskih šol k pouku v krščanskem nauku. Tako cerkev doseže okrog 20.000 svojih otrok, ki bi drugače vtonili v morju ameriškega materializma. Društvo ima vsako leto skupne duhovne vaje v njujorški stolnici. Zadnjih duhovnih vaj, prošlega novembra, se je udeležilo 1500 članic. Ta katoliški mladinski apostolat so začeli posnemati tudi protestanti in Judje za svoje vernike. Ker je pri njih versko šolstvo slabo razvito je naval k verskemu pouku še večji, kakor pri katoličanih.

Znanstveni konvertit.

Henrik Fairfield Osborne, ravnatelj ameriškega naravoslovnega muzeja in svetovno znan strokovnjak v naravoslovju, je bil dolgo izrazit darvinist. Da je človek potomec še živeče ali prazgodovinske živali, ki je živela na drevju, je bila zanj gotova stvar. Zadnje čase se mu je to prepričanje precej omajalo. V tem dvomnem razpoloženju je lani vodil neko znanstveno ekspedicijo v puščavo Gobi, v srednji Aziji. Na podlagi tamkajšnjih najdb se je popolnoma spreobrnil. Vrnivši se, je odločno javno izjavil, da smatra razvoj človeka iz živali za bajko. Obširno bo to svoje spreobrnenje opravičil v posebni knjigi, ki jo pripravlja.

Bogata žetev.

Dne 15. dec. je bilo v cerkvi sv. Petra 136 angleških mučencev proglašanih blaženim. Med njimi je 65 svetnih duhovnikov, 21 jezuitov, 8 benediktinov, 3 iz treh redovnih vej sv. Frančiška, 1 maltežki vitez, ostali so laiki obojega spola. Prvotno bi jih moralo biti nad 250. Po natančni preiskavi so ostale zaenkrat izločili, dokler se njih mučeništvo bolj natančno ne dožene. Med temi je še 10 frančiškanov. To so sadovi angleške „reformacije“, ki jo je začel pohotni angleški kralj Henrik

VIII. Čudno, tolikokrat so razne temne sile pred njim in za njim skušale Kristusovo vero in cerkev v mučeniški krvi vtopiti. V svoji zaslepljenosti niso vedele, da ju s tem le zalivajo in pospešujejo njuno rast. Tudi, ki žanje, je nazadnje le Cerkev. In žetev je tim bolj bogata, čim več krvi je zalilo setev.

Človekoljubni kapitalist.

Ameriški velekapitalist J. K. Mullen, ki je imel v Denverju velik mlin, je bil dobrih rok. Milijone je že v življenju razdelil v dobrodelne namene, brez razlike vere. Tudi katoliški dobrodelni zavodi so dobili več milijonov dolarjev. Lani avgusta je mož umrl. Zapustil je še šest in pol milijona dolarjev. Tudi te je v oporoki določil v dobrodelne svrhe. Trije odlični možje, en katoličan, en protestant in en jud naj bi bili izvršitelji oporoke. Oblast je od katoličanov izbrala bivšega predsedniškega kandidata A. Smitha, od protestantov bivšega predsednika Coolidgea in enega odličnega juda. Ti so premoženje razdelili na tri enake dele: katoliškemu, protestantskemu in judovskemu dobrodelnim zavodom. Jeli bi to od strani rajnega čisto dobrodelje, ali tudi dolžno povračilo ne moremo reči. Bi bilo treba vedeti, kako je delavce plačeval.

Zgovorne številke.

Vrhovni nadzornik katoliških šol v Chicagu je izračunal, da samo školaška nadškofija z vzdrževanjem svojih verskih šol prihrani državi na leto nič manj kot 20 milijonov dolarjev. Nadškofija vzdržuje ljudskih, 65 višjih ali meščanskih, 4 srednje šole in dvojico vseučilišč. Vse te šole obiskuje 214.219 učencev in učenk. Po državnih računih, ki jih je nadzornik vzel za podlago, stane vsak učenec oz. učenka na leto 20 dolarjev. V tem pa niso vračunani stroški za zidanje in popravo šolski države tudi centa ne stanejo.

Misijonski pokret frančiškanov.

Najzivahnejše se udejevuje na vnanjem misijonskem polju holandska provincija. Sto njenih članov, duhovnikov in bratov, oskrbuje več samostojnih misijonskih okrožij, v raznih delih sveta. Sedaj je sprejela v lastno oskrbo nov apostolski vikarijat v Bataviji, na otoku Java. — Mažarska provincija sv. Janeza Kapistrana je prevzela lastni misijonski vikarijat Yungshellow v kitajski provinciji Hunan. — Neapolska provincija je otvorila nov misijonski kolegij v Neaplu. — Portugalska provincija je dobila nazaj stari misijonski kolegij v Varatoji, ustanovljen že l. 1470. Vlada ga ji je vrnila, da ga porabi v isti namen, kateremu je nekdanj služil.

Organizacija frančiškanov v Kini.

Poročali smo že, da so frančiškani na Kitajskem dobili posebnega vrhovnega predstojnika z naslovom generalnega delegata. Imenovan je bil Nemeč P. Gerard Lunter. Doslej je imela vsaka naših tamkajšnjih misijonskih škofij svojega redovnega predstojnika, ki je zastopal redovne interese. Kakega skupnega poglavarja niso imeli. Poslej bodo imeli v generalnem delegatu skupnega vrhovnega predstojnika, z istimi in večjimi pravicami kot provincijal. Novi generalni delegat je prošlo poletje prvič sklical na posvet vse posamezne redovne predstojnike. Ukrenili so vse potrebno za tesnejše združenje misijonarjev v eno bratsko družino sv. Očeta Frančiška in njeno pomnožitev s kitajskim naraščanjem, ki je po svojih naravnih narodnih lastnostih kakor nalašč za frančiškanski red. V ta namen so sklenili, v vsaki misijonski škofiji ustanoviti samostan z novicijatom, da bodo imeli dijaki, ki študirajo po škofijskih zavodih priliko, se posvetiti redovnemu stanu. Samostani bodo pa

obenem tudi ognjišča redovnega duha za misijonarje. V njih se bodo zbirali na letne duhovne vaje in posvetovanja, za smotreni misijonski in redovni apostolat. Po šestih letih misijonskega dela izven samostana bo moral vsak misijonar za pol leta v samostan, da se zopet živi v redovno življenje in potem z novim ognjem nadaljuje apostolsko delo.

Apostolski bratje sv. Frančiška.

Pod tem imenom so frančiškani na Kitajskem ustanovili novo redovno misijonsko družbo katehistov — domačinov. Potreba jih je k temu prisilila. Moderni duh, ki je zajel tudi Kitajce, je katoliške misijone spravil v veliko zadrego. Prej so misijonarji za primeroma malo plačo lahko dobili dosti pomožnih misijonskih moči, učiteljev, katehistov, služabnikov. Kar ti sedaj zahtevajo, misijonske blagajne ne zmorejo. Ta stiska je frančiškanom navdala misel ustanoviti zgoraj imenovano možko redovno družbo, ki so jo škofje v sporazumu z Rimom že potrdili in priporočili. Bo to prava, samostojna redovna družba samostanskih tretjerednikov, zamišljena kot zibelka pomožnih laičkih misijonarjev. Ob priliki bomo o njeni organizaciji obširneje spregovorili, ker imamo njena redovna pravila že v rokah. Za danes rečemo samo še, da si naši misijonarji od nove družbe po pravici lahko mnogo obetajo. Kajti ko berem družbena pravila, se mi zdi, da so posnetek onih pravil, ki jih je sv. Frančišek sam dal svojim prvim bratom, v katera je izlil vso svojo serafinsko dušo.

Priznanje našim Belim sestram.

Sv. oče je dal našim Belim sestram, frančiškankam Marijinim misijonarkam novo lepo priznanje. Ko je s posebnim apostolskim pismom potrdil pravila misijonske ustanove

sv. Petra apostola, se je v prvi vrsti javno zahvalil imenovanim sestram, ker so to misijonsko ustanovo posebno vneto negovale. Namen te ustanove je pospeševati duhovniške misijonske poklice med pagani. Že dolgo prej, predno se je sedanji sv. Oče zavzel za domač misijonarski naraščaj v paganskih deželah, je bila ta misel na Francoskem sprožena, ki se pa seveda ni mogla v tisti meri uveljaviti, kakor na njegov najvišji poziv. Plemenita žena Štefanija Cottin-Bigard je bila, ki je l. 1904. to lepo misel sprožila in jo obenem s svojo enako plemenito hčerko Ivano udejevala. Te dve ste ustanovnici „Dela sv. Petra apostola“. Toda mati je kmalu potem umrla, hčerka pa je bila bolehná. Da bi nova misijonska cvetka ne usahnila, jo je izročila v varstvo ustanoviteljici Belih sester M. Mariji od Trpljenja in njenim hčeram. Te so se zavzele za njo, jo pridno negovale, ter zaprosile sv. Očeta, naj bi jo on vzel v svoje varstvo ter jo po potrebi preustrojil. To so sedaj dosegle in prejele zasluženó pohvalo.

Druga Magdalena.

V novemberski številki lanskega leta smo poročali o neki georgini iz tretjeredniškega vrta — Evi Levallier. Med tem smo zvedeli še nekaj podrobnosti iz njenega življenja. Celih 25 let je pariški takozvani „beau monde“, lepi, a po naše umazani svet, romal na Montmartre. Toda ne v baziliko presv. Srca Jezusovega, kjer se vrši vedno češčenje, ampak v varijetno gledišče, kjer ga je očarovala in omamljala takratna najjasnejša gledališka zvezda razvajenega velemesta Eva Levallier. Božje Srce je krvavelo, ko je gledalo te romarje k svetišču „Venere“. Krvavela so tudi srca njegovih služabnikov. Nekoč stopi eden teh k Evi, ki je bila takrat tudi strastna špiritistinja, ter ji pravi: „Vi verujete v hudiča. Potem morate tudi verjeti, da ste z njim v zvezi. Pride čas, ko boste združeni z njim.“ Samo to ji je re-

kel in odšel svojo pot. Kakor strela iz jasnega so jo zadele te besede. Ko je prišla k sebi, je dejala svoje spremljevalki Leoni: „Če pa biva hudič, mora bivati tudi Bog. Kaj naj storim, kako naj začnem živeti?“ To je bil začetek njenega spreobrnenja. Svojemu oboževaltju Robertu de Flers je pisala: „Po hudiču sem našla Boga.“ Dne 19. jun. 1917 je dala slovo pariški Sodomi. Ganljivo skesana je opravila dolgo spoved in prejela svoje prvo sv. obhajilo. Nato je prodala vse svoje dragocenosti in poromala v Lurd. Štiri leta je preživela tam v Marijini šoli in sklenila z njo pismeno pogodbo, da hoče biti poslej samo njena. Nato se je odločila za karmel. Ker ni bila sprejeta, je odšla v samotno vogesško vas, da tam popolnoma Bogu živi. Več njenih oboževalcev ji je sledilo, a ni hotela nobenega sprejeti. Dne 19. sept. 1920 je stopila v tretji red sv. Frančiška in poslej samo molila in se pokorila. Lansko poletje je blaženo umrla. Njen nagrobnik nosi napis: „Tu počiva Eva Levallier, roj. v Toulonu 1866, umrla kot tretjerednica 10. jul. 1929.“

Še: Radio v misijonski službi.

Ameriški frančiškani so pred par leti na Kitajskem prevzeli lastni misijonski vikarijat ali škofijo, v provinciji Vzhodni Hupe. Da bi mogli uspešneje vršiti svoj vzvišeni apostolat, so zasnovali načrt, kako bi mogli izrabiti radio. V ta namen so stopili v dogovor s Crosleyevo radio korporacijo v Cincinnati, ki jim bo na glavni misijonski postaji v Wuchangu inštalirala krajevno radio postajo za cel vikarijat. Le ta bo v zvezi z glavno radio postajo na kitajskem obrežju, oddaljenem od Wuchanga okrog 550 milj. Ko se jim posreči pridobiti tega modernega zaveznika, jim bo misijonsko delo zelo olajšano in obenem mnogo uspešneje. Zadnje poročilo pravi, da je imenovana tvrdka že na delu, da načrt uresniči.

Ruska boljševiška vlada je ukazala, da mora uradna tiskarna imena: Jezus, Kristus, Bog, kakor tudi imena svetnikov tiskati z malo začetnico. Pač pa mora z veliko začetnico tiskati imena paganskih bogov in še Mohameda in Mojzesa zraven. Tega slednjega pač zato, ker imajo tam Judje glavno besedo. Dolgo je menda ne bodo več imeli, ker so s tem začeli.

Bivši predsednik francoske republike Emil Loubet je 21. dec. na predvečer svoje 91 letnice z Bogom spravljen umrl. Začasa svojega predsedništva 1899—1906 je pognal Cerkev na križevo pot. Redovnike in redovnice je izgnal. Ker je pa to storil bolj na pritisk tedanjega kulturno-bojnega ministrstva kot po svojem lastnem prepričanju, mu je Bog dal milost krščanske smrti. Usmiljenka mu je zatisnila oči k večnemu počitku.

Sovjetska armada je v kitajski Mandžuriji masakrirala celo rusko naselbino. Storila je to iz maščevanja, ker so se ti Rusi pred boljševiki umaknili na kitajsko ozemlje. Poročilo pravi, da je zverinsko klanje ukazal nek bivši častnik nemške armade. Veliki knez Ciril, predstavnik carske Rusije, je radi tega naslovil na ves kulturni svet poziv, naj se vendar enkrat zgane v obrambo nesrečnega naroda pred rdečimi hijenami.

Francoski duhovniki so se začeli posluževati avtomobila na svojih dušnopastirskih potih. Potreba jih je k temu prisilila. Radi pomanjkanja duhovščine mora večina pastirovati po dve, tri, štiri do pet župnij.

Sovjeti mislijo odpraviti cirilico. Ne morda zato, ker je ostalemu svetu tuja, ampak zato, ker je delo sv. Cirila. Ko bi jo bil vrag iznašel, bi jim bila gotovo nedotakljiva,

Apostolski delegat v Mehiki, nadškof Ruiz y Flores je izdal strogo odredbo, naj se duhovščina ne vtika v politiko.

Jeruzalemski latinski patriarh gradi na griču Rafat, med Jeruzalemom in Jafo samostan za nov ženski red, ki ga je ustanovil za misijone med mohamedani. Nova redovna družba se imenuje Ancillae Christi (Kristusove služabnice).

Na Holandskem je nabolje organiziran tretji red in sorazmerno menda tudi najmočnejši. V utrechtski nadškofiji je okrog 15.000 tretjerednikov, med njimi približno tretjino moških. V harkemski škofiji je vseh skupaj okoli 26.000 in približno 9000 moških.

Belgijski frančiškan dr. P. Kolumban Clement, ki je praktični zdravnik v misijonski bolnišnici v Hankovu, je bil od belgijskega kralja odlikovan z viteškim redom sv. Leopolda. Je že 20 let v kitajskem misijonu.

V Parmi so odkrili nagrobni spomenik velikemu apostolu krščanske ljubezni, frančiškaneu P. Linu Maupas, rojenemu v Splitu. Po vzorcu svojega duhovnega očeta sv. Frančiška je bil živa podoba pristne katoliške akcije. Ne prezrite njegovega življenja in dela v našem listu pod naslovom: Po Frančiškovich stopinjah. Je polno zanimivosti.

Bivši irski advokat, tačasni ravnatelj narodne banke, član kraljeve akademije, dr. Robert O'Connell, je po ženini smrti stopil v benediktinski red. Nedavno je bil v westminsterski stolnici v Londonu posvečen v duhovnika.

V spomin papeževe zlate maše so slušatelji rimskih višjih šol dne 4. novembra priredili slavnostno akademijo, na kateri so mu čestitali v tridesetih jezikih. Papež je bil osebno navzoč. Zastopana je bila tudi Jugoslavija.

MALI FRANČIŠKOVI KRIZARJI



Dan, ki ga je naredil Gospod.

Teško smo ga čakali, pa je končno vendarle prišel 16. februar, dan slovesnega sprejema v zvezo Frančiškovih križarjev v ljubljanski frančiškanski cerkvi. Kako vneto smo se pripravljali na ta praznik in zadnje tedne že skoro nismo drugega govorili, kot o našem sprejemu. Teden dni prej smo izvolili odbor, da bi le-ta pomagal vsaj nekoliko



patru voditelju pri njegovem delu. V odbor smo izbrali same dijake iz humanistične gimnazije, in sicer same prvošolce. V soboto pred našim praznikom so bili vsi kandidatje pri sveti izpovedi, v nedeljo zjutraj pa pri sv. obhajilu. Eden izmed njih je po noči zbolel, pa ni dal drugo jutro mamiči miru, dokler ga ni pustila k sv. obhajilu. Ves bled je prišel ob pol enajstih k patru voditelju s prošnjo, naj ga obhaja, kar je seveda le-ta storil z največjim veseljem.

Slovesnost je bila napovedana ob treh popoldne. Dečki so se zbrali v samostanu že ob dveh, da bi ja ne zamudili — tako jih je skrbelo — pa da bi se v vsakem oziru dobro pripravili. Vsem je žarelo blaženo veselje z lic in oči. Točno ob treh se je razvil po samostanskih hodnikih skozi porto v cerkev krasen sprevod. Na čelu je šlo šest ministrantov.

izmed katerih sta dva nosila rdeči banderci. Za njimi so se razvrstili sprejemanci s prižganimi svečami v rokah. Zlati plameni so tem smehljajočim obrazom dajali še prav posebn blažen izraz. Spored je zaključil pater voditelj, odet v raket in zlato štolo, s šestimi dečki, opravljenimi v špansko viteško obleko. (Taka je namreč križarska visoka gala uniforma). Nosili so v rokah srebrne kroznike in šatulje s pasovi, križci in sprejemnicami. — Ko je sprevod stopil v cerkev, so zadonele orgle in pevci so zapeli himno: „Križarji tvoji smo...“ Cerkev je bila napolnjena prav do zadnjega kotička tako, da je sprevod le s težavo prispel do velikega oltarja. Po molitvi v čast sv. Duhu so sedli sprejemanci v prednje rdče pregrnjene klopi. Tedaj pa je stopil na pridržnico prevzvišeni škod dr. Gregor Rožman v vsem svojem škofovskem ornatu. Imel je prekrasen govor o sv. Frančišku. Jako lepo je poudaril, kako je čutil v sebi mladi Frančišek neko skrito težnjo, postati vitez. Toda Bog je imel ž njim visoke namene, hotel ga je napraviti za svojega viteza. Frančišek je poslušal božji glas in postal je največji Kristusov križar. Ogromne množice so šle za viteškim svetnikom, ki po svojih treh redovih vodi ljudi k Jezusu. Papež Ksist V. pa je ustanovil zvezo Frančiškovih križarjev, da bi se tako tudi mlada srca mogla navaditi na življenje tega ljubljenega svetnika. Viteštvo mladih križarjev pa ne obstoji v zunanosti, temveč je docela notranje. Pravi Frančiškov križar je le tisti, ki se zna iz nežne ljubezni do Gospoda Jezusa zatajiti in premagati.

Po teh prekrasnih besedah, ki so našle pri vseh navzočih globoko umevanje, je prišel prevzvišeni s sijajno asistenco pred veliki oltar, kjer se je vršil sprejem v križarsko zvezo. Škof je blagoslovil pasove in nato ž njimi vsakega sprejemanca prepasal. Pripel jim je na prsi križce in jim razdelil sprejemnice. Petje pri tej veliki slavnosti so oskrbeli Marijaniški gojenci pod spretnim vodstvom č. sestre Jožefe Jurca. Gojenci so peli zares nežno občuteno.

Po končanih obredih je zapela duhovščina četverglasno seme-niške litanije Matere božje, odpevala pa je vsa cerkev. Po blagoslovu z Najsvetejšim se je razvil sprevod v zakristijo. Na čelu so šli seveda novosprejeti križarji.

V zakristiji se je zahvalil presvitlemu škofu predsednik ljubljanske križarske zveze prvošolec Ciril Lavrič s temi besedami: „Prevzvišeni! Iz celega srca se vam Frančiškovi križarji zahvaljujemo za vašo veliko naklonjenost in ljubezen do nas. Ponosni smo, da ste nas prav vi sprejeli v zvezo Frančiškovih križarjev. Naš vojskovodja in oče sv. Frančišek naj vam ta vaš trud in vaše plemenito nagnjenje do nas obilo poplača s svojo mogočno priprošnjo pri Gospodu Jezusu.“

Prevzvišeni je spregovoril nato par besed križarjem in jih je zlasti bil k stanovitnosti v dobrem.

Slednjič smo se vsi s svojim blagim nadpastirjem v sredini fotografirali na samostanskem vrtu. Dobro pogledjte našo sliko! Ali se ne držimo imenitno?

Bil je to zares dan, ki ga je sam Bog naredil. Jezusu smo iz srca zanj hvaležni. Za novosprejete križarje je bil 16. februar praznik velike sreče in velikega duhovnega veselja; prepričani smo, da jim bo ostal spomin nanj vedno čist in lep.

Vi pa ljubi dečki, ki še niste križarji, pridite! Kakor hitro ste bili pri prvem sv. obhajilu, že najdete prostor v križarski zvezi. V Ljubljani imamo sestanke vsak pondeljek ob treh popoldne. Pridite kar korajžno na samostansko porto, da se seznanimo. Sveti Frančišek, najljubeznivejši svetnik katoliške cerkve vas vabi s svojo otroško preprostostjo k sebi, da bi vas naučil nežno ljubiti Jezusa in Marijo.

Trije mali ribiči.

(Pravljica.)

Tri sinčke je imel gozdni oskrbnik Tomaž, čigar preprosta hišica je samevala sredi lepega bukovja. Skromno je živela gozdarjeva družinica, včasih celo v pomanjkanju. Vsi trije dečki so hodili v šolo: Mihec v tretji razred, Tonček v drugega, Lojzek pa v prvega. Bili so veseli in živahni dečki, pa zelo dobrega srca in lepo vzgojeni. Posebno do siromakov in vseh trpečih so imeli veliko sočutje.

Sli so nekega popoldneva iz šole, ko zagledajo ob ribniku starega moža, ki je sušil svoje mreže, pa so se mu roke tako tresle, da so mu mreže neprestano padale iz rok. Dečki so sočutno zrlí starčka in Mihec ga je junaško nagovoril: „Oče, ali vam smemo pomagati?“ Možiček je hvaležno pokimal in mreže so bile v par minutah napete.

Spotoma so se dečki pogovarjali o slabotnem starčku, ki mora živeti v velikem pomanjkanju in kar hkrati so sklenili vsi trije, da mu bodo dali svoj kruh, ako ga jutri zopet vidijo.

Drugo jutro, ko so šli v šolo, je čepel starček na solncu in se tresel: lačen je bil. Dečki so mu ponudili vsak svoj kos kruha in vsak svoje jabolko. Starček se jim je s solzami v očeh zahvalil. Le-ti pa so mu obljubili, da mu bodo odslej vsak dan prinašali kruh, ki ga dobe za južino.

To so tudi res vsak dan storili. Pomagali so mu pa tudi pri njegovem ribištvu in mu zlasti pridno sušili mreže. Starček jih ni drugače nagovarjal, kot „moji ljubi mali ribiči“.

Ko so se pa nekega popoldneva vračali naši trije fantiči iz šole, so zapazili, da je sedel starček v čolnu in se je mučil z mrežami. Hitro so poskakali vsi trije v drug čoln, da bi mu pomagali. Tedaj pa se je starčkov čoln naenkrat zazibal, se preobrnil in izginil s starčkom vred pod vodo. Dečki so kriknili, pa že se je potopil tudi njihov čoln.

Tu pa se začne šele vsa čudovita lepota naše zgodbe. Dečki se namreč niso utopili, ampak naenkrat so se znašli v popolnoma novi deželi. Kar z odprtimi ustmi so strmeli. Stali so na krasnem vrtu; pred njimi pa se je dvigal mogočen grad. Približal se jim je v svilo in baržun oblečen mladenič ter se jim je nasmehnil: „Ne bojte se, otroci, vabim vas v naš grad.“

Prijel je dečke za roke ter jih je odvedel. O kaka krasota je bila tam v gradu. Celo poslopje je bilo zgrajeno iz samega prozornega kristala. Mladenič jih je peljal v obednico ter jih tam posadil za srebrno mizo, ki je bila vsa preobložena z najokusnejšimi slaščicami. Ko so se okrepčali, so šli na vrt. V sredini je šumljal vodomet, okrog pa so rastle čudovito lepe cvetlice. Dečki so si jih natrgali vsak prav krasen šopek. Ko so se pa zopet zravnali iznad cvetlic, tedaj so ostrmeli. Pred njimi je stal mogočen kralj v velikem sijaju s krasno zlato krono na glavi. Nasmehnil se je dečkom in dejal: „Bratci moji, ali me poznate?“

Tedaj so dečki padli na kolena in so vzkliknili: „Jezus, ljubi Jezus, bodi pozdravljen!“ In poljubili so rob njegove obleke.

Jezus pa se jim je nasmehnil ter jim dejal:

„Bratci, kar ste storili onemu ubogemu možu, ste meni storili. Zakaj tisti mož sem bil jaz. V plačilo za vaše plemenito delo vas bo spremljal v življenju in smrti moj blagoslov.“

Komaj je izgovoril Jezus te besede, so že stali dečki ob obrežju ribnika. Kot spomin na čudoviti dogodek, so držali v rokah vsak lep mošnjiček cekinov.



Srečna gozdarjeva družinica se je kmalu nato preselila v mesto, kjer so dečki obiskovali višje šole. Vsi trije so postali duhovniki. Jezusov blagoslov jih je spremljal v življenju in smrti.



P. HUGO:

1. Ali se dobe odpustki križevega pota, če se zmoli 20 Očenašev itd. s postajnim križem v roki, a se ne gre od postaje do postaje? — M. A.

Kakor razberem iz vprašanja bi radi vedeli, če se v cerkvi na ta način morejo dobiti imenovani odpustki. Odgovoriti moramo, da ne. Vsa morebitna tozadevna dovoljenja so bila 14. dec. 1917 razveljavljena. Dostaviti pa moram, da če je kdo postavno zadržan, da ne more od postaje do postaje, se sicer lahko udeleži odpustkov, a ne s postajnim križem v roki, ampak premišljeva skrivnosti križevega pota, katerim s svojega mesta z očmi in duhom sledi. Se treba samo po dotični postaji ozreti, poklekniti in moliti oz. premišljevati Gospodovo trpljenje. Postavni vzroki za to so n. pr. če kdo radi starosti ali boleznijo težko hodi, če je cerkev prepolna, čakati pa ne vtegne i. dr. Sama komoditeta, ali če se kdo „ženira“ okrog iti, ne zadostuje.

2. Kje se sedaj nahaja vodstvo Armade sv. Križa? Ali ima v zalogi na božjem grobu blagoslovljene postajne križe sv. križevega pota in za zadnjo uro? — V. K. R.

Vodstvo Armade sv. Križa za Slovenijo je v Ljubljani, franciški samostan. Tja naslovite prošnjo, če se hočete vpisati. Blagoslovljenih postajnih križev in za zadnjo uro pa nima nihče v zalogi, ker blagoslovljenih ne sme nihče prodajati. Kupite primeren križ in potem ga dajte v ta ali oni namen blagosloviti.

3. Ali je število izvoljenih res tako majhno, kakor klasja na požeti njivi? — A. A.

To je pretirano. Res je, da samo Bož ve, koliko je preodločenih za nebesa, koliko za pekel. A toliko lahko rečemo, da bo več zveličanih kot pogubljenih. Drugače bi morali reči, da bo imel hudič bogatejšo žetev kot Kristus. Da bi pa Kristusova Rešnja kri slabše obrodila kot satanov žolč, to se upira pobožnemu krščanskemu mišljenju. Sicer pa če bi bil le eden pogubljen, bi moral vsak gledati, da ne bi bil on tisti.

4. Ali se sme duhovno obhajati, kdor je v smrtnem grehu? — A. A.

Dokler je v smrtnem grehu, ne. Tridentinski cerkveni zbor uči, da mora tisti, ki se hoče vredno duhovno obhajati, najprej obuditi dejanje vere v pričujočnost božjo v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Nato mora obuditi dejanje popolne ljubezni oz. popolnega kesanja. Potem šele sme resno zaželeti, da bi evharistični Jezus prišel v njegovo srce. Glede sadov duhovnega sv. obhajila je treba pomniti, da so ti sicer obilni, a pri enakem duhovnem razpoloženju vendar ne toliki, kakor če kdo Jezusa resnično, zakramentalno prejme.

Kronika III. reda.

ADLEŠIČI, okr. Novomesto; ust. 16. 12. 1929; voditelj: Peček Alojzij, župnik; odbor: Črnič Ivan, Adlešič Magda, Požek Bara, Požek Neža, Mušič Franc, Žugelj Ana; število članov: moških 5, ženskih 80; v novicijatu: 1; naročnikov Cvetja: 21; okoliš skupščine: 1300 duš.

DRAŽGOŠE, okr. Škofja Loka; ust. 18. 11. 1906; voditelj: Pfajfar Anton, župnik; odbor: Lotrič Helena, Peternel Marija; število članov: ženskih 32; v novicijatu: 2; naročnikov Cvetja: 10; delujoča odseka: evharistični, časnikarski; okoliš skupščine: 450 duš.

LJUBLJANA, CERKEV SV. FRANČIŠKA ASISKEGA, SPODNJA SISKKA, okr. Sp. Šiška, Ljubljana VII; ust. 8. 1. 1928; voditelj: P Pij Zankar, O. F. M. župnik; odbor: Leben Jakob, Lipovšek Ana, Kropar Manca, Starman Marija, Bahar Ivana; število članov: moških 4, ženskih 67; v novicijatu: 5; Frančiškovich križarjev: 25; naročnikov Cvetja: 70; okoliš skupščine: 8500 duš.

KAMNIK, CERKEV SV. JAKOBA, okr. Kamnik; ust. 16. 7. 1861; voditelj: P. Matej Vidmar O. F. M.; odbor: Šimenc Primož, Benkovič Karl, Koželj Marijana, Pirš Ivana, Smolnikar Elizabeta, Jerše Kati, Pogačnik Helena; število članov: moških 10, ženskih 123, v novicijatu: 5; naročnikov Cvetja: 125; delujoči odseki: evharistični, misijonski, dobrodelni; okoliš skupščine: 4400 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Sv. Michael v Črešnjevcu: Lacjan Barbara. — Dol pri Ljubljani: Ana Jevnikar. — Št. Ilj v Slovenskih Goricah: Lorber Ivana, Lorber Antonija, Pabernik Liza, Požgan Cecilija, Freiham Barbara. — Novomesto, Cerkev sv. Lenarta: Gašper Marija, Her Ana, Brulc Marija, Foršek Ana, Turk Alojzija. „ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13.)

Razno.

A. Rajni udje III. reda.

V Kamniku je 3. febr. umrl preč. g. dekan in častni kanonik Ivan Lavrenčič. Kljub temu, da je že prekoračil 70. leto, je bil videti še krepak in izredno čil. Človek bi mislil, da bo še najmanj 10 let vodil lepo kamniško župnijo in dekanijo. A božja previdnost je sklenila drugače. Po kratki bolezni je bil lepo pripravljen odpoklican po plačilo za svoje vzorno svečeniško življenje in delo. Bil je nadarjen in vsestransko delaven mož. Najlepši spomenik, ki si ga je zgradil in bo stoletja oznanjal njegovo gorečnost za hišo božjo, je krasna dekanijska cerkev v Šmartnem pri Litiji, katero jo kot tamkajšnji dekan in župnik pozidal. Počivaj v božjem miru!

V Šmihelu v Gornjegrajski dekaniji je umrl tamkajšnji g. župnik Jožef Gunčer. Bil je 37 let član III. reda. Naj v Frančiškovi družini v nebesih uživa svoje plačilo.

Pri Mariji Pomagaj na Brezjah so 1. febr. spremili k zadnjemu počitku bivšega dolgoletnega cerkovnika romarske cerkve, Jožefa Tavčarja. Dočakal je lepo starost, domala 84 let. Bil je živa zgodovina naše narodne božje poti. Gotovo se bo tisoče brezjanskih romarjev spomnilo na nje-

gov dobrovoljni usmev, s katerim jih je sprejemal in jim postregel, kolikor je mogel. Naj mu sedaj povrnejo z molitvijo. Svojega edinega sina Cirila je dal službi Gospodovi v frančiškanskem redu — P. Feliksa, kateheta v Šiški.

Ostali rajni udje III. reda bodo objavljeni v kroniki III. reda.

B. Zahvale in priporočila.

A. T. se zahvaljuje za zdravje sestre, vsled česar je po obljubi stopila v III. red. Obenem se priporoča v molitev za milost poklica. — F. S. V. se zahvaljuje sv. Mali Tereziki in služabniku božjemu škofu Slomšek-u za pomoč v dveh boleznih. — F. E. G. se zahvaljuje sv. Mali Tereziki za zboljšanje zdravja.

C. Darovi.

1. Za frančiškanske misijone:

Neimenovan, po P. Romanu Din 100, po Fr. Petru Din 100. Franč. misij. družba v Nazaretu Din 235, Franč. mis. družba v Kamniku Din 125. Imenoma za P. Baptista Turk: Agneza Hotujec, Shields, Pa. (Amerika) po P. Hugonu Din 560. Neimenovana Din 100. Neimenovan po P. Hugonu Din 100. Mueller Marija, Maribor Din 40. H. M. Din 10.

2. Za afrikanske misijone:

Na gostiji Leopolda in Barbare Kajdiž nabrali Din 122.

3. Za katoliške misijone sploh:

Derganc Barbara, Trst Din 17.70.

4. Za „Armado sv. Križa“:

Malis Ana, Din 144.50, Obu Fr. Din 120, Redernšek Din 40, Kokali Mar. Din 20, Centrih Fr. Din 20. Iz Kamnika po P. Mateju Din 15.

5. Za cerkev sv. Frančiška:

P. Anzelm Murn, Chicago, III. Din 2256, Kranjc Ema, Aleksandrija, po P. Adolfu Din 140, Ilesič Frančiška (za altar Male Terezike) Din 100, Milharič Jedert, Hruševje pri Postojni Din 73.75, preč. g. Filip Kaučič, Črni vrh nad Idrijo Din 44.55.

6. Za tiskovni sklad „Cvetja“:

Agneza Hotujec, Shields, Pa. Amerika po P. Hugonu Din 392. Mrs. Laurich, Joliet, III. Din 56, preč. g. A. Novak, Črniče, Goriško Din 8.90. Vodstvo „Serafinskega kolegija“ v Novem mestu Din 100. S posebnim priporočilom v molitev za več dobrega naraščaja. To zadevo tretjerednikom posebno toplo priporočamo. V prihodnji številki o tem nekaj več, in tudi nekaj novega bomo povedali.

Uredniški kotichek.

Naročnike v zasedenem ozemlju opozarjamo, naj na položnice ničesar ne pišejo, kar zadeva uredništvo ali upravništvo. Kajti dotične kose z opazkami in naročili obdrži banka, ki nam ni dolžna dotične vsebine dostavljati. Prosimo tedaj, da se za katerikoli pismena naročila poslužite pisma ali dopisnice, ker drugače bi se ne mogli nanja ozirati, kar pa seveda tudi nikomur ni prav. Vsem, ki so naročnino preplačali, se prav lepo zahvalimo in bomo njih imena in preplačila v eni prihodnjih številkih objavili.